

Arrest

nr. 347 078 van 22 mei 2026
in de zaak RvV X II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. HENRION
Chaussée de la Croix 8A
1340 OTTIGNIES

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 28 maart 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 februari 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 februari 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 maart 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. DARESHOERI *loco* advocaat V. HENRION.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn en België te zijn binnengekomen op 1 maart 2022, dient op 2 maart 2022 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Nadat een vragenlijst wordt ingevuld en ondertekend, wordt het dossier van verzoeker op 21 juni 2022 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS), waar verzoeker gehoord wordt op 8 augustus 2023, 16 oktober 2023 en 6 december 2023.

1.3. Op 26 februari 2024 neemt adjunct-commissaris voor vluchtelingen en staatlozen (hierna: de adjunct-commissaris) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Dit is de bestreden beslissing waarin het feitenrelaas wordt weergegeven als volgt:

“Volgens uw verklaringen bent u een staatsburger van Afghanistan, bent u van Pasjtoense origine en hangt u het soennisme aan. U bent geboren en opgegroeid in het dorp Pol-e-Charkhi, gelegen in het district Kabul, en heeft geen andere woonplaatsen gekend voor uw vertrek uit Afghanistan. In uw dorp woonde uw samen met uw paternale oom, zijn gezin en uw eigen ouders, zus en drie broers.

Tot en met uw vertrek uit Afghanistan en de feiten die daartoe hebben geleid was u student in de Ibrahim Khalilullah school, u heeft nooit gewerkt in Afghanistan.

In de zomer van 2020 kreeg u het tijdens een cricketmatch aan de stok met één van de medespelers genaamd A. (...). Tijdens deze ruzie sloeg A. (...) u met zijn cricketbat op de rug, waarop u hem een vuistslag in het gezicht gaf. A. (...) liep hierbij een wondje in zijn lip op. Jullie konden de ruzie echter oplossen, waarna iedereen naar huis terugkeerde. Drie dagen na jullie cricketruzie kwamen A. (...), zijn vader S. (...), en zijn broers echter naar uw huis. Ze bleken gewapend te zijn en verklaarden u te willen doden. De malik, H.J. § (...), kwam tussenbeide en riep een jirga (traditionele bijeenkomst van leiders) in om het geschil te beslechten. Zowel A. (...) als uzelf werden hiervan uitgesloten.

Tijdens deze jirga escaleerde een meningsverschil tussen beide partijen en opende A. (...) broer het vuur. Hij doodde daarbij zowel uw oom langs vaderzijde als uw neef langs vaderzijde. Uw vader kon vluchten. Zelf zocht u, samen met uw gezin, onderkomen in het huis van uw oom langs moederzijde D. (...). Sinds het schietincident heeft u van uw vader geen nieuws meer vernomen.

Kort na deze feiten diende u bij de lokale autoriteiten een aantal klachten in ten aanzien van A. (...) familie. De familie van A. (...) zocht echter heil in een talibankamp in de nabijgelegen Kohi Safi bergen waardoor ze niet gearresteerd konden worden.

Ongeveer één maand na de jirga ontving u een eerste dreigbrief van de taliban met daarin de eis de klachten ten overstaan van A. (...) familie in te trekken. Deed u dit niet dan zouden ze u doden. Nadien ontving u nog een drietal gelijkaardige brieven waardoor u besloot om in oktober 2020, zo'n drie maand na het incident, het land te verlaten. Onderhand blijkt A. (...) vader, S. (...), eveneens een commandant van de taliban geworden te zijn.

Na uw vertrek werden zowel uw broer S. (...), als uw oom D. (...) herhaaldelijk belaagd door de taliban. Uw oom werd hierbij voor een aantal dagen ontvoerd. Als reactie zette hij uw moeder en naasten uit en verbood het u om nog verder met hem contact op te nemen.

Sindsdien zijn zowel uw broers, zus als moeder spoorloos.

Tijdens uw vlucht doorkruiste u Pakistan, Iran, Turkije, Bulgarije, Servië, Hongarije, Oostenrijk, Zwitserland, Frankrijk met uiteindelijke bestemming België.

U arriveerde op het Belgische grondgebied op 1 maart 2022 en diende uw verzoek tot internationale bescherming in op 2 maart 2022.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban omwille van uw conflict met A. (...) familie.

Ter ondersteuning van uw verzoek legt u volgende documenten voor: foto's van zowel u als uw familie, uw vader, uw neef en uw oom; een USB-stick met daarop de video van de begrafenis van uw oom; een foto van de taskara van uw vader; een origineel Afghaans schoolcertificaat; twee originele vaccinatiekaarten; twee originele dreigbrieven van de taliban; kopieën van bewijstukken van de klachten neergelegd tegenover A. (...) en zijn familie; kopieën van de politieverklaringen; een kopie van een omslag die van Afghanistan naar België werd gestuurd; een origineel attest van uw Belgische werkgever in de textielindustrie; een kopie van een attest van het Rode Kruis dat u op 8 maart 2022 deelnam aan een workshop over gendergelijkheid, intimidatie, geweld en samenleven, en originele documenten omtrent uw rugklachten hier in België.”

2. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker betoogt dat verweerder verkeerdelijk zijn problemen met de taliban als niet geloofwaardig beschouwd heeft en tracht enkele weigeringsmotieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te verklaren. Daarnaast stelt hij ook dat verweerder naliet om de problemen die hij intussen zou kunnen hebben omwille van zijn verblijf in Europa te beoordelen, waarbij hij, met verwijzing naar en citering uit verschillende rapporten en rechtspraak van de Raad, een betoog voert over de situatie als verwesterde Afghaan na de machtsovername door de taliban en *in concreto* aanvoert waarom hij als verwesterde Afghaan kan worden beschouwd. Betreffende de subsidiaire beschermingsstatus voert verzoeker, betreffende de veiligheidssituatie, aan dat het te vroeg is om beslissingen te nemen omwille van een gebrek aan voldoende informatie om een oordeel te kunnen vellen, waarbij hij verwijst naar en citeert uit verschillende rapporten en arrest nr. 278 700 van 13 oktober 2022 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Vervolgens gaat verzoeker in op de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan en de vraag of

deze situatie overwegend te wijten is aan gedragingen van de Taliban, waarbij hij opnieuw verwijst naar en citeert uit verschillende rapporten en rechtspraak van de Raad. Tot slot gaat verzoeker opnieuw in op de veiligheidssituatie in Afghanistan en de provincie Kabul en het gevoerde bewind. Betreffende zijn persoonlijke omstandigheden betoogt verzoeker dat hij een jonge man is die al geruime tijd in Europa verblijft, wat omstandigheden zijn die het risico om slachtoffer te worden van ernstige schade versterkt. Verzoeker besluit met een juridische analyse van Vluchtelingenwerk Vlaanderen van 25 april 2022 waarin wordt geoordeeld dat het niet uitgesloten is dat de huidige humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan wel degelijk te wijten is aan doelbewuste handelingen van minstens één actor: de Taliban.

3. Nieuwe stukken

3.1. Verweerder legt op 2 maart 2026 een aanvullende nota neer op grond van artikel 39/76, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, waarin gerefereerd wordt aan volgende nieuwe stukken, waarvan de weblink wordt vermeld:

- EUAA, *Country Guidance: Afghanistan*, mei 2024;
- EUAA, *COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 2 februari 2024;
- EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024;
- EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026.

Daarnaast verwijst verweerder in zijn aanvullende nota, met vermelding van de weblink, naar volgende stukken waaraan reeds werd gerefereerd in de bestreden beslissing:

- EUAA, *COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 4 november 2022;
- EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022;
- EASO *Afghanistan Country Focus*, januari 2022;
- EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023;
- EUAA, *Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city*, augustus 2022;
- EASO, *Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City*, augustus 2020;
- EUAA, *Afghanistan: Targeting of individuals*, augustus 2022;
- UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023;
- CEDOCA, *COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*, 14 december 2023.

3.2. Op 5 maart 2026 legt verzoeker een aanvullende nota neer op grond van artikel 39/76, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Volgens de tekst van deze aanvullende nota worden een bewijs van werk, foto's, overlijdensakten van oom en neef en getuigenissen gevoegd, doch dergelijk stukken worden niet gevoegd.

3.3. Ter terechtzitting legt verzoeker een aanvullende nota neer op grond van artikel 39/76, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Deze aanvullende nota wordt voorgelegd, zo bevestigt de advocaat van verzoeker ter terechtzitting, ter vervanging van de nota neergelegd op 5 maart 2026. In deze aanvullende nota kan gelezen worden:

“De verzoeker wenst per aanvullende nota enkele stukken aan zijn dossier toe te voegen. Het betreft documenten die zijn integratie in België bevestigen.

Hij werkt regelmatig ((stuk 1).

Hij verblijft al vier jaar in België.

Hij beoefent boksen in een sportclub (stuk 2 foto's 1-16).

Hij voegt talrijke getuigenissen van integratie toe als bijlage (stuk 4).

Hij toont daarmee aan dat zij zeer goed geïntegreerd is in België en dat hij de principes en waarden van de Taliban helemaal niet ondersteunt.

Hij dient de overlijdensakten van zijn oom en neef in (stuk 3).

De verzoekende partij wijst daarbij op de recente situatie in Afghanistan.

De actuele situatie in Afghanistan in 2025 kan vooreerst in geen geval los gezien worden van de machtswissel van augustus 2021, toen de de-facto autoriteiten, de Taliban, opnieuw de volledige controle over het land verwierven. Sindsdien is er sprake van een structureel en systemisch mensenrechtendeficit dat in 2025 nog steeds aanhoudt en door meerdere internationale organisaties uitvoerig wordt bevestigd.

De Verenigde Naties, en meer bepaald de United Nations Assistance Mission in Afghanistan (UNAMA), hebben in hun kwartaalrapportages over de periode januari–maart 2025 en april–juni 2025 uitvoerig verslag uitgebracht van een context waarin mensenrechten op grote schaal worden geschonden. UNAMA documenteerde onder meer het voortzetten van rechterlijke lijfstraffen zoals geseling en steniging, het opleggen van strikte regels inzake “deugd en zedelijkheid”, en de systematische intimidatie, willekeurige arrestaties en beperkingen van de bewegingsvrijheid van burgers. Vooral vrouwen en meisjes ondervinden een uitzonderlijk zware druk: hun toegang tot onderwijs, werk en publieke ruimte wordt op structurele wijze

ontzegd of ernstig beperkt. Volgens UNAMA weerspiegelt dit alles dat de situatie sinds 2021 geenszins genormaliseerd is, maar integendeel een blijvend klimaat van repressie en schendingen van fundamentele rechten in stand houdt.

Bronnen:

- UNAMA, Human Rights Situation in Afghanistan: January–March 2025 Update (20 maart 2025)
https://unama.unmissions.org/sites/default/files/unama_update_on_human_rights_in_afghanistan_january-march_2025.pdf

- UNAMA, Human Rights Situation in Afghanistan: April–June 2025 Update (23 juni 2025)
[https://reliefweb.int/report/afghanistan/unama-update-human-rights-situationafghanistan-april-june-2025-upda](https://reliefweb.int/report/afghanistan/unama-update-human-rights-situationafghanistan-april-june-2025-update-enps)
te-enps

In juli 2025 publiceerden UNAMA en het VN-Mensenrechtenbureau (OHCHR) een thematisch rapport met specifieke aandacht voor personen die onvrijwillig naar Afghanistan terugkeerden.

Het rapport documenteert ernstige mensenrechtenschendingen jegens deze groep, waaronder foltering, mishandeling, willekeurige detentie en expliciete bedreigingen.

Terugkeerders met bepaalde of vermeende profielen – zoals vrouwen en meisjes die geacht worden de opgelegde gendernormen te schenden, voormalige ambtenaren en leden van de veiligheidsdiensten, journalisten, activisten of personen met een duidelijke connectie met westerse landen – lopen een aanzienlijk risico om in het vizier van de de-facto autoriteiten te komen. De VN benadrukken dat dit rapport een duidelijke waarschuwing vormt: het feit dat iemand reeds lange tijd buiten Afghanistan verblijft, biedt geen garantie op veiligheid bij terugkeer. Integendeel, langdurige afwezigheid en verblijf in het Westen kan net leiden tot een verhoogde verdenking of profilering.

Het rapport stelt nadrukkelijk dat staten verplicht zijn om bij elke beslissing inzake terugkeer een individuele risicobeoordeling te maken, conform het nonrefoulementbeginsel in het internationaal recht.

Bron: UNAMA/OHCHR, persbericht Afghanistan: UN report documents human rights violations of forced returnees (24 juli 2025)

[https://www.ohchr.org/en/press-releases/2025/07/afghanistan-un-report-documents-humanrights-violations-fo](https://www.ohchr.org/en/press-releases/2025/07/afghanistan-un-report-documents-humanrights-violations-forced-returnees)
rced-returnees.

Ook niet-gouvernementele organisaties schetsen in 2025 een consistent en verontrustend beeld.

Human Rights Watch rapporteert in zijn World Report 2025 over Afghanistan dat vrouwen en meisjes systematisch worden uitgesloten van onderwijs en werk, dat hun bewegingsvrijheid streng wordt ingeperkt en dat afwijkende meningen of journalistieke activiteiten aanleiding geven tot repressieve maatregelen zoals arrestaties en bedreigingen. Daarnaast wordt melding gemaakt van verdwijningen, foltering en andere vormen van mishandeling door de de-facto autoriteiten. De algemene humanitaire situatie blijft uiterst precair, met voedselonzeekerheid en beperkte toegang tot gezondheidszorg. Deze omstandigheden vergroten de kwetsbaarheid van personen die uit het buitenland naar Afghanistan zouden terugkeren, in het bijzonder indien hun achtergrond hen in een risicocategorie plaatst.

Bron: Human Rights Watch, World Report 2025: Afghanistan.

<https://www.hrw.org/world-report/2025/country-chapters/afghanistan>

Voor de beoordeling van een verzoek om internationale bescherming in België is het van belang deze landeninformatie te verbinden met de individuele situatie van de verzoeker.

Een eerste relevant element betreft de lange duur van de afwezigheid van de verzoeker uit Afghanistan. Vele asielzoekers hebben hun land reeds jaren geleden verlaten en hun banden met Afghanistan zijn hierdoor sterk verzwakt. Uit de recente rapporten blijkt echter dat de de-facto autoriteiten terugkeerders vaak onder verdenking plaatsen, bijvoorbeeld wegens een vermeende band met buitenlandse actoren, wegens integratie in een westers land of wegens afwijkend gedrag naar de maatstaven van de huidige machthebbers.

Dat betekent dat een langdurige afwezigheid niet in het voordeel van de betrokkene speelt, maar juist kan leiden tot een verhoogd risico bij terugkeer.

Het rapport van UNAMA/OHCHR van juli 2025 stelt dit uitdrukkelijk vast en waarschuwt dat staten hun internationale verplichtingen zouden schenden indien zij personen tegen hun wil naar Afghanistan zouden terugsturen zonder grondige individuele risicoanalyse.

Bron: UNAMA/OHCHR, persbericht Afghanistan: UN report documents human rights violations of forced returnees (24 juli 2025)

[https://www.ohchr.org/en/press-releases/2025/07/afghanistan-un-report-documents-humanrights-violations-fo](https://www.ohchr.org/en/press-releases/2025/07/afghanistan-un-report-documents-humanrights-violations-forced-returnees)
rced-returnees.

Dat verzoeker het laatste verslag van UNAMA wenst bij te brengen, uitgekomen in SEPTEMBER 2025.

<https://unama.unmissions.org/sites/default/files/n2522699.pdf>

Dat op het vlak van algemene veiligheid en mensenrechten het volgende opgemerkt wordt in dit rapport:

(...)

Dat het besluit van UNAMA in het algemeen de situatie in Afghanistan nog steeds als bijzonder problematisch catalogeert:

(...)

Dat de risico's ingeval van terugkeer dat de basisrechten en de mensenrechten van verzoekende partij geschonden zullen worden dan ook vaststaand is.

Dat deze schendingen bovendien duidelijk een gevolg zijn van de politiek gevoerd door de de facto overheden.

Dat de verregaande schending van de mensenrechten ook gedocumenteerd wordt door:

<https://af-wjm.org/unama-report-the-dark-shadow-of-widespread-womens-repression-and-summary-trials-in-afghanistan/>

UNAMA Report: The Dark Shadow of Widespread Womens Repression and Summary Trials in Afghanistan
11-Aug-2025

(...)

Dat het verslag van UNAMA van 10 december 2025 de situatie bevestigt.

Dat dit verslag eveneens stelt dat de situatie van MANNEN en VROUWEN op het vlak van de mensenrechten problematisch is.

(...)

(...)

Een tweede essentieel element is de integratie van de verzoeker in België.

Integratie kan blijken uit verschillende factoren: de duur van het verblijf, het volgen van inburgeringstrajecten, het leren van de taal, deelname aan onderwijs of werk, het uitbouwen van een sociaal netwerk en de afwezigheid van banden met het herkomstland. Recente cijfers bevestigen dat België in 2025 een structureel multicultureel karakter heeft en dat integratie een beleidsprioriteit vormt. Volgens Statbel had in juni 2025 ongeveer 36% van de Belgische bevolking een buitenlandse achtergrond.

Bron: Statbel, 36% van Belgische bevolking heeft buitenlandse achtergrond, 12 juni 2025.

<https://statbel.fgov.be/nl/themas/bevolking/structuur-van-de-bevolking/herkomst>

Ook het jaarlijkse rapport van Myria, het Federaal Migratiecentrum, benadrukt dat migratie en integratie structurele thema's zijn in de Belgische samenleving en dat duurzame verankering van migranten in België reëel en verifieerbaar is.

Bron: Myria, Migratie in cijfers en in rechten 2025, 27 juni 2025

<https://www.myria.be/nl/publicaties/migratie-in-cijfers-en-in-rechten-2025-het-jaarverslagvan-myria>. Deze integratie-elementen zijn in een asielprocedure niet enkel illustratief voor de geloofwaardigheid van een sur-place profiel, maar spelen ook een rol in de bredere beoordeling van de evenredigheid bij verwijderingsmaatregelen. Wanneer iemand gedurende vele jaren in België een leven heeft opgebouwd, banden heeft ontwikkeld en sociale wortels heeft gelegd, kan een terugkeer naar Afghanistan niet alleen leiden tot een schending van het nonrefoulementbeginsel, maar ook een disproportionele inmenging betekenen in het privé- en gezinsleven zoals beschermd door artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens.

Daarnaast moet in de Belgische context worden gewezen op specifieke landeninformatie over Afghanistan die in 2025 is gepubliceerd door het Cedoca-onderzoekscentrum van de Dienst Vreemdelingenzaken. In juni 2025 bracht Cedoca een COI Focus uit over kindhuwelijken, waarin onder meer wordt benadrukt dat de rechtspositie van vrouwen en meisjes in Afghanistan bijzonder kwetsbaar blijft en dat terugkeer naar Afghanistan in vele gevallen neerkomt op blootstelling aan ernstige mensenrechtenschendingen. Deze bijkomende landeninformatie ondersteunt het beeld dat vrouwen, meisjes en families met kinderen bijzonder risico lopen bij terugkeer.

Bron: Cedoca, COI Focus: Kindhuwelijken, 27 juni 2025.

https://www.cgrs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan._kindhuwelijken_20250627.pdf
Wanneer men al deze elementen samenbrengt, wordt duidelijk dat de actuele mensenrechtensituatie in Afghanistan in 2025 ernstig en zorgwekkend blijft.

De VN en onafhankelijke mensenrechtenorganisaties documenteren zowel systematische repressie tegen de bevolking in het algemeen, als doelgerichte vervolging van specifieke groepen en profielen. Terugkeerders – en zeker zij die al lange tijd in het buitenland verbleven – lopen een verhoogd risico op vervolging, arrestatie of mishandeling.

Het beginsel van non-refoulement, verankerd in artikel 33 van het Vluchtelingenverdrag en in artikel 3 EVRM, verbiedt staten dan ook om personen terug te sturen naar Afghanistan indien er reëel gevaar bestaat voor foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of vervolging.

Voor België betekent dit dat de asielinstanties bij de beoordeling van een verzoek om internationale bescherming rekening moeten houden met drie kernpunten: (1) de actuele landeninformatie die wijst op voortdurende mensenrechtenschendingen en verhoogde risico's voor terugkeerders, (2) de langdurige afwezigheid van de verzoeker uit Afghanistan die hem of haar net extra kwetsbaar maakt bij terugkeer, en (3) de mate van integratie in België die niet alleen de geloofwaardigheid van het verzoek versterkt, maar ook in het kader van een proportionaliteitstoets van belang is.

De slotsom is dat, in het licht van de meest recente ontwikkelingen in Afghanistan in 2025, verzoekers tot internationale bescherming die reeds lange tijd in België verblijven en zich aantoonbaar hebben geïntegreerd, bij terugkeer naar Afghanistan een reëel risico lopen op ernstige schade. Dit geldt in het bijzonder voor verzoeker, gelet op zijn langdurig verblijf buiten Afghanistan, zijn verblijf in Westerse context (België) en zijn integratie sindsdien.

Tenslotte, dienst nagegaan te worden wat de verzoeker te wachten staat ingeval van terugkeer.

In dat verband is er aanleiding het verslag van SEM van februari 2025 kritisch te lezen.

Dat daaruit blijkt dat de situatie voor terugkeerders UIT HET WESTEN zeker problematisch blijft.

Dat verzoekende partij daarbij naar volgende passages wil verwijzen :

DOCUMENT SEM : RETOUR AU PAYS

https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/sem_focus_afghanistan_return_from_abroad_20250214.pdf

1° DISCLAIMER :

Cependant, ce document ne prétend pas à l'exhaustivité. Si le rapport ne mentionne pas un événement, une personne ou une organisation déterminé(e), cela ne signifie pas forcément que l'événement n'a pas eu lieu ou que la personne ou l'organisation n'existe pas.

L'Analyse Pays a produit ce document de manière indépendante et son contenu ne doit pas être considéré comme une prise de position officielle de la Suisse ou de ses autorités. Il n'est pas davantage concluant pour décider du bien-fondé d'une demande de statut de réfugié ou d'une demande d'asile particulière.

MBT terugkeer vanuit het WESTEN:

(...)

PROFIELEN van DIEGENEN DIE TERUGKEERDEN VANUIT PAKISTAN- IRAN - TURKIJE

Profile: Returnees from Pakistan have different profiles:

(...)

IRAN Profile: (....)

TURKEY Profile: (...)

Dat eveneens de aandacht moet getrokken worden op het feit IOM NIET meewerkt betreffende terugkeerders uit het WESTEN !

5.1.2. Airports

(...)

SITUATIE VAN DE TERUGKEERDERS NA TERUGKEER :

Challenges after returning

5.2.1. Overview

(...)

PROBLEMEN MET TALIBAN :

5.2.4. Problems with the Taliban

(...)

BOVENDIEN : SEM geeft echter zelf toe in de disclaimer dat het niet is omdat iets niet gedocumenteerd is, het niet bestaat (zie supra).

De cijfers van UNHCR betreffen slechts een zeer kleine portie van het totaal aantal terugkeerders uit Pakistan (984.227 personen) , Iran (5.451.800) en Turkije (115.191), die door UNHCR geregistreerd werden....

DAARENBOVEN worden WEL DEGELIJK PROBLEMEN GERAPPORTEERD :

(...)

5.2.5. Double jeopardy

(...)

Dat tenslotte erover gewaakt moet worden dat de situatie van tijdelijke terugkeerders niet vergelijkbaar is met diegenen die zich terug in Afghanistan dienen te installeren.

5.3. Situation of temporary returnees

(...)

Er moet opgemerkt worden dat wat betreft de nationaliteit van de "toeristen", op de 3 Spaanse toeristen die gedood werden, geen informatie gegeven wordt over de herkomst van deze toeristen...

Dat de situatie van terugkeerders, zeker van diegenen met een bijzonder profiel of diegenen die verwesterd zijn wel degelijk problematisch zal zijn.

Dat de problemen ook bevestigd worden door de Verenigde Naties :

<https://news.un.org/fr/story/2025/07/1157179>

Torture, menaces, et détentions arbitraires : les Afghans renvoyés dans leur pays victimes d'abus graves
24 juillet 2025 Droits de l'homme

(...)

Dat dit voor zoveel als nodig bevestigd wordt naar aanleiding van de berichtgeving over de recente aardbeving van 3 november 2025 :

At Least 10 Dead and Hundreds Injured After Strong Quake Hits Afghanistan - The New York Times

https://www.nytimes.com/2025/11/02/world/asia/afghanistan-earthquake-blue-mosque.html?campaign_id=346&emc=edit_wor_20251103&instance_id=165649&nl=the-world®i_id=294833164&segment_id=209827&ser_id=9e49a9fab6c273388e3e940b091de831

At Least 10 Dead and Hundreds Injured After Strong Quake Hits Afghanistan

(...)

(...)

Dat daarbij bijkomend rekening moet gehouden worden met het feit dat ook de socui-economische situatie van de terugkeerders gewoonlijk nog slechter is dan deze van diegenen die bleven. Dat verzoekende partij desbetreffend naar het verslag van de SEM verwijst.

Dat de algemeen verslechterende situatie bevestigd wordt door de VN :

<https://news.un.org/fr/story/2025/12/1158045>

L'Afghanistan, patrie des droits des hommes

10 décembre 2025 Droits de l'homme

(...)

Une société à bout de souffle

(...)

Des retours massifs

(...)

La voix des femmes, étouffée mais tenace

(...)

Même l'aide internationale suffoque

(...)

Fracture politique et hésitation de la communauté internationale

(...)

Pas d'avenir pour le pays sans ses femmes

(...)

Dat het steeds duidelijker wordt dat de politiek van de de facto autoriteiten verantwoordelijk is voor de verder schrijdende armoede en noden in Afghanistan.

<https://news.un.org/fr/story/2025/12/1158092>

Afghanistan : 17 millions de personnes menacées par la faim alors que l'hiver s'installe

16 décembre 2025 Aide humanitaire

(...)

Dat er dan ook wel degelijk rekening gehouden dient te worden met een risico op verregaande deprivatie waarvoor de de facto-overheden verantwoordelijk zijn.

Dat tenslotte verzoekende partij eveneens de laatste nota van EUAA van januari 2026 wenst bij te brengen - referentieperiode tot november 2025

https://www.euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2026-01/2026_01_Afghanistan_COI_Report_Country_Focus.pdf

Dat daaruit blijkt dat de controle op de maatschappij steeds strenger wordt, o.m. via monitoring van de sociale media :

p. 21-22 e.v.

(...)

p.49 e.v.

1.4.2. Returns from Europe

(...)

1.4.3. Stigma and shame

(...)Dat met deze omstandigheid rekening gehouden dient te worden bij de beoordeling van de nood aan bescherming."

Bij de aanvullende nota, neergelegd ter terechtzitting, worden volgende stukken gevoegd:

"1. Werk

2. Foto's 1-16)

3. de overlijdensakten van zijn oom en neef kopie + origineel

4. Getuigenissen

5. schooldiploma

6. blanco strafblad"

4. Beoordeling van de zaak

4.1. Procedurele noden

Dient vooreerst te worden vastgesteld dat verzoeker de bestreden beslissing in het geheel niet aanvecht of betwist waar terecht gesteld wordt "Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen."

4.2. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel

aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de Kwalificatierichtlijn of richtlijn 2011/95/EU), moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (hierna: richtlijn 2013/32/EU). Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op grond van artikel 39/2, §1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, §3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.3. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. Verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70). De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze.

Overeenkomstig artikel 48/6, §5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit

alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, §4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."

4.4. Landeninformatie

Verzoeker klaagt in zijn verzoekschrift een gebrek aan objectieve en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan aan. In dit verband verwijst hij ook naar de *"Guidance Note on the International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan"* van UNHCR van februari 2022.

De Raad wijst er vooreerst op dat verweerder bij een aanvullende nota van 2 maart 2026 de beschikbare objectieve landeninformatie heeft geactualiseerd en aangevuld.

Voorts is de Raad zich ervan bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen, zoals wordt geattesteerd door de voorgelegde landeninformatie. Bij het opstellen van de rapporten heeft EUAA daarenboven gebruik gemaakt van informatie afkomstig van zowel gouvernementele als niet-gouvernementele (internationale) organisaties. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn.

Er is aldus wel degelijk voldoende informatie om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren. Aldus is de huidige situatie niet vergelijkbaar met de situatie eind 2021 en begin 2022, die het uitgangspunt vormde voor de *"Guidance Note on the International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan"* van UNHCR van februari 2022.

Dat UNHCR in het kader van een intervisie van Nansen heeft verklaard vast te houden aan zijn standpunt van februari 2022 omdat er te weinig informatie voorhanden zou zijn om een duidelijk beeld te krijgen van de situatie in Afghanistan, neemt niet weg dat er rekening gehouden wordt met de uitdagingen waarmee verschillende organisaties worden geconfronteerd in hun bronnenonderzoek. Het volstaat echter niet dat verzoeker deze pijnpunten nogmaals benadrukt, zonder *in concreto* aan te tonen dat de gehanteerde landeninformatie niet zou toelaten om over te gaan tot de beoordeling van beschermingsverzoeken van Afghaanse onderdanen.

De Raad herinnert eraan dat zowel de richtlijnen van UNHCR als de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren van de EUAA niet bindend zijn. Artikel 11, lid 3 van de Verordening 2021/2303/EU van het Europees Parlement en de Raad van 15 december 2021 inzake het Asielagentschap van de Europese Unie en tot intrekking van Verordening nr. 439/2010/EU houdt wel volgende verplichting in: *"Bij de beoordeling van verzoeken om internationale bescherming houden de lidstaten rekening met de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren, onverminderd hun bevoegdheid om te besluiten op individuele verzoeken om internationale bescherming."* Ten slotte merkt de Raad op dat de richtlijnen van UNHCR en de gemeenschappelijke analyse

en richtsnoeren van de EUAA de asielinstanties niet ontslaan van hun verplichting om, conform artikel 46, §3 van de richtlijn 2013/32/EU, over te gaan tot een volledig en *ex nunc* onderzoek van zowel de feitelijke als juridische gronden.

Bij de actuele beoordeling van de door verzoeker voorgehouden nood aan internationale bescherming, zal dus ook de Raad zich laten leiden door de meest recente landeninformatie, *in casu* bestaande uit diverse bronnen, die zich in het rechtsplegingsdossier bevindt en die hem door beide partijen wordt aangereikt. Verzoekers verzoek wordt daarbij afzonderlijk en op individuele wijze onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst, alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door verzoeker zelf. Bovendien betreft het de beoordeling van de situatie in het land van herkomst van verzoeker zoals deze bestaat op het ogenblik van het vellen van het onderhavige arrest. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt namelijk in elk stadium van het verzoek om internationale bescherming. *In casu* dient te worden vastgesteld dat zowel verzoeker als verweerder een veelheid aan recente, uitgebreide en gedetailleerde landenrapporten, informatie en persartikels aanleveren die afkomstig zijn van een breed scala aan bronnen.

In tegenstelling tot wat verzoeker doorheen zijn kritiek in het voorliggende verzoekschrift tracht te laten uitschijnen, dient te worden geoordeeld dat er te dezen en op heden wel degelijk actuele, betrouwbare, eensluidende en omvattende informatie voorhanden is die toelaat om een gedegen inschatting te maken van de situatie in verzoekers land en regio van herkomst en om tot een oordeel te komen omtrent de door verzoeker voorgehouden nood aan internationale bescherming, in het licht van deze situatie, in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.5. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt.

In zoverre de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, wordt erop gewezen dat de materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, inhoudt dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

4.6. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden.

Verzoeker werkt geenszins uit welke van de bepalingen in artikel 48/5 door verweerder zou(den) zijn geschonden. Voorts geeft hij niet concreet aan waaruit deze schending zou bestaan. Bijgevolg wordt de schending van dit artikel niet op dienstige wijze aangevoerd. Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

Waar verzoeker de schending aanvoert van artikel 47 van het Handvest, geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij dit artikel geschonden acht, zodat dit ook onderdeel van het enig middel niet-ontvankelijk is.

4.7. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoeker in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria, zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij, zo weze herhaald, niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

4.8. Beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

4.8.1. Betreffende de vluchtmotieven

4.8.1.1. Verzoeker vreest bij een terugkeer gedood te worden door de taliban omwille van zijn conflict met de familie van A.

Verzoeker vreest eveneens vervolging door de taliban omwille van zijn verblijf in Europa. De Raad verwijst naar wat hieromtrent wordt uiteengezet in punt 4.8.2.

4.8.1.2. De Raad komt na grondige analyse van het rechtsplegingsdossier en de opmerkingen van de advocaat van verzoeker ter terechtzitting, in navolging van de adjunct-commissaris, tot de vaststelling dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Vluchtelingenverdrag noch dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Voorts wordt er in de bestreden beslissing op goede gronden geoordeeld dat:

“Vooreerst moet worden gesteld dat overeenkomstig de beslissing die u door de dienst Voogdij werd betekend op datum van 07.03.2022 in verband met de medische tests tot vaststelling van uw leeftijd overeenkomstig de artikelen 3§2, 2° ; 6§2, 1° ; 7 en 8§1 van Titel XIII, hoofdstuk 6 «Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen» van de Wet van 24 december 2002, zoals gewijzigd door de Programmawet van 22 december 2003 en door de Programmawet van 27 december 2004 en die aantoonde dat u op het ogenblik van het onderzoek reeds meer dan 18 jaar was, u niet kan worden beschouwd als minderjarige. De conclusie van het medisch onderzoek luidde als volgt: ‘De leeftijd wordt bepaald op 20,8 jaar met een standaarddeviatie van 1,7 jaar. Daarom kunt u niet worden beschouwd als minderjarige. De vaststelling dat u zich onterecht als minderjarige voordoet, ondermijnt uw algemene geloofwaardigheid in ernstige mate.

Voorts zijn uw verklaringen omtrent de omstandigheden die tot uw vertrek hebben geleid zodanig onwaarschijnlijk, inconsistent en vaag dat ze niet voor waar aangenomen kunnen worden.

U beweerde dat een ruzie op het cricketveld, met als gevolg het ‘wondje’ in de lip van A. (...), er toe leidde dat de familie van A. (...) op u wraak wou nemen. Herhaaldelijk gaf u aan dat dit de gewoonte is in de Pasjtoense cultuur en dat A. (...) familieleden u daarom zouden willen doden (notities persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 08/08/2023, NPO1, p. 11 & 15). Maar zelfs binnen de normen van deze traditie [i.e. ‘badal’ of bloedwraak] blijkt het door u geschetste verhaal wel heel uitzonderlijk van aard. Uit objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat ‘badal’ – bloekwraak – weldegelijk een veelvoorkomend gegeven is in de Afghaanse samenleving. [zie Laninfo Afghanistan: Blood fuels, traditional law (pashtunwali) and traditional conflict resolution van november 2011 beschikbaar op (...), de EUAA Country Guidance, Afghanistan: Blood feuds (3.18.1) van januari 2023 beschikbaar op (...), de Refworld Thematic Report Afghanistan: Blood Feuds van februari 2014 beschikbaar op (...), en de EASO COI: Afghanistan Criminal law, customary justice and informal dispute resolution van juli 2023 beschikbaar op (...).

Bloedwraak speelt in eerste instantie een rol naar wat binnen Afghaanse context als een conflict van ‘hogere’ orde bestempeld kan worden, i.e. moord, overspel en landdisputen. In zulke gevallen is het gebruikelijk dat een ‘jirga’ bijeen wordt geroepen om dusdanig het geschil te beslechten. Op basis van de beschikbare informatie blijkt een ‘jirga’ in de meeste gevallen een effectieve bemiddelingsmethode en worden de beslissingen die er uit voortvloeien breed gedragen door de bevolking. Het is eerder uitzonderlijk dat het geschil van dien aard is dat een ‘jirga’ geen uitkomst kan bieden, of erger, levensbedreigende proporties aanneemt. Er dient opgemerkt te worden dat bloedwraak of ‘badal’ een wijdverspreid gebruik kende in Afghanistan maar sterker leek voor te komen in regio’s met geringe (toenmalige) overheidsaanwezigheid.

De door u aangehaalde feiten stroken niet met bovenstaande observaties. Integendeel, u verklaarde immers dat er zich in het verleden nooit enig conflict tussen beide families heeft voorgedaan (NPO1, p. 11). Het is reeds uitzonderlijk dat een simpele cricketruzie zonder enige voorgeschiedenis de familierelaties danig verstoort dat het leidt tot bloedwraak en de dood van uw neef en oom. Des te meer omdat de door u verklaarde feiten zich voordeden in Pol-e-Charkhi, nabij Kabul stad, waar de overheid in die periode sterk vertegenwoordigd was en de taliban slechts sporadisch naar het dorp konden komen (NPO1, p. 6, zie eveneens EASO COI: Afghanistan State Structure and Security Forces van augustus 2020 beschikbaar op <https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/202008EASOCOIReportAfghanistanstatestructureandsecurityforces.pdf>). U slaagde er niet in om aannemelijk te maken dat uw specifiek geval afwijkt van de hierboven geschetste context en er wel sprake was van een gewelddadige bloedwraak omwille van een ruzie tijdens de cricketmatch.

Zo bleek u ontzettend weinig kennis te hebben over A. (...)’s familie en meer specifiek zijn vader en huidige talibancommandant S. (...). Het is, zeker gezien uw verklaring dat jullie dorp dermate strikt de Pasjtoense cultuur volgde dat er omwille van een klein vergrijp bloedwraak kan ontstaan, bijzonder vreemd dat u niet eens weet tot welke stam S. (...) behoort, wat zijn achternaam is en zelf stelt dat u niet veel kan vertellen over de persoon die de voornaamste oorzaak is van al uw problemen (NPO1, p.5, 10 & 16). Dit is des te merkwaardiger omdat u tijdens uw onderhoud aangaf met zijn zoon, A. (...), een ‘gewone vriendschap’ te hebben en jullie elkaar wekelijks zagen om cricket te spelen (NPO1, p. 9). Bovendien verklaarde u dat A. (...)’s familie de belangrijkste personen in het dorp waren, rijk waren en banden hadden met een talibangroep in de Kohi Safi bergen onder leiding van een talibanleider genaamd S.M. (...) (NPO1, p. 9, 10 en notities persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 16/10/2023, NPO2, p. 3). In die context mag op zijn minst verwacht worden dat u op de hoogte zou zijn van S. (...)’s stam en dat u meer over hem zou kunnen vertellen wanneer het

CGVS u hiertoe uitnodigde (NPO1, p. 16). U beweerde zelfs dat S. (...) intussen de grootste commandant van de taliban in de regio is (NPO1, p. 16). Aangezien u nog contact onderhield met uw familie (NPO1, p. 4) kon u zich ook na uw vertrek verder informeren over de belangrijkste talibancommandant in uw regio met wie u een persoonlijk conflict heeft en van wie u tot op heden vervolging zou vrezen. In het kader van de relatie tussen A. (...)s familie en de taliban stelde u daarbij meermaals dat zijn familie voor hen spioneerden (NPO1, p. 10 en notities persoonlijk onderhoud, d.d. 06/12/2023, NPO3, p. 4). Indien mensen slecht over de taliban zouden spreken dan zouden de taliban daar via A. (...)s familie van op de hoogte gesteld worden (NPO3, p. 4). Toen u daar nader over bevraagd werd, bleek dat u deze informatie vernomen had via twee van uw vrienden B. (...) en At. (...) (NPO3, p. 4, 5). B. (...) en At. (...) staaften deze verdenking op hun beurt met wat er met een zekere Az. (...) gebeurd zou zijn (zgn. gedood door de taliban nadat hij door A. (...)s familie verklikt werd, NPO3, p. 5). Dit soort gerichte acties zou volgens u vaak in uw dorp gebeuren (NPO3, p. 5). Het is dan ook vreemd dat u behalve de situatie met Az. (...) verder geen enkel ander voorbeeld meer kon geven van talibaninterventies in uw regio (NPO3, p. 5). Er mag immers verwacht worden dat u beter op de hoogte bent van dergelijke regelmatige verdwijningen in uw nabije omgeving, en al zeker omdat u beweert zelf grote problemen met de taliban te hebben. Bovendien klemt bovenstaande bewering m.b.t. de banden die A. (...)s familie reeds met de taliban gehad zou hebben met uw eerdere verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ, zie vragenlijst CGVS, vraag 3.4 & 3.5) waarbij u tot tweemaal toe uitdrukkelijk stelde dat zijn familie zich pas na het schietincident bij de taliban aansloot en u dit te weten kwam via uw moeder. Uw verklaring voor deze tegenstrijdigheid, namelijk dat u toen problemen had met de tolk (NPO2, p.6) volstaat niet aangezien u in uw eerste persoonlijk onderhoud bij het CGVS verklaarde dat alles correct vertaald was en u de tolk 'goed begrepen' had (NPO1, p. 2). Bovendien werden uw verklaringen bij de DVZ aan u voorgelezen in het Pasjtoe en heeft u zich akkoord verklaard met de inhoud ervan.

(...) Daarbij bleek u ook over M. (...) nauwelijks iets te weten. Zo kon u enkel specificeren dat hij verantwoordelijk was voor het doden van veel soldaten en ergens een kamp had op de Kohi Safi berg (NPO2, p.3 en NPO3, p. 6). U bleef echter vaag over hoelang hij al commandant zou zijn geweest (...). M. (...) zou tevens verantwoordelijk zijn voor véél aanvallen op het dorp of konvooien, maar ook hierover bleef u andermaal oppervlakkig (NPO3, p. 6). Over een leider met dergelijke reputatie mag van u echter meer gedetailleerdere kennis verwacht worden, temeer omdat u zelf aangaf vergaande problemen te hebben met hem en de taliban onder zijn bewind (NPO3, p. 6). Uw complete gebrek aan kennis over uw belager(s) en de vaststelling dat u zich hierover klaarblijkelijk op geen enkel moment verder informeerde, doet op bijzonder ernstige wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw voorgehouden problemen en vrees voor vervolging. (...)

Verder verklaarde u dat de gemoederen tijdens de jirga zodanig opliepen dat A. (...)s oudere broer het vuur opende en daarbij zowel uw neef als oom aan vaderskant doodde. U gaf hiervoor als reden dat dit het gevolg was omdat ze het over iets 'niet akkoord waren' (NPO1, p. 12). Toen u meermaals gevraagd werd waarover ze het niet akkoord waren, kon u echter niet meer specificeren dan dat het gewoonweg over 'iets' ging (NPO1, p. 12). Het is niet ernstig dat u geen enkel idee heeft waarom uw neef en oom zijn vermoord tijdens een jirga die ging over uw eigen probleem en uiteindelijk de oorzaak was van uw vertrek uit uw land van herkomst en het motief van uw verzoek om internationale bescherming. Wat nog opmerkelijker is, is dat u zelfs geen enkele poging heeft ondernomen om hier helderheid over te krijgen (NPO1, p. 13). Uw argument dat het in de momenten erop chaotisch zou zijn geweest volstaat niet omdat u nadien nog drie maanden in het dorp hebt doorgebracht en u zich aldus perfect had kunnen informeren over het precieze verloop van de discussie en de oorzaak van het plotse geweld (NPO1, p. 15). Zoals hierboven reeds aangehaald, kon u zich hierover zelfs na uw vertrek nog informeren bij uw familieleden aangezien u nog in contact stond met hen tot kort geleden. Bovendien gaf u tegenstrijdige verklaringen over wie tijdens de jirga de schoten nu juist gelost had. In uw eerste onderhoud bij het CGVS verklaarde u dat A. (...)s vader en broer tijdens de jirga uw oom en neef hadden doodgeschoten (NPO1, p. 12). Gedurende uw tweede onderhoud bij het CGVS antwoordde u op dezelfde vraag simpelweg dat het 'A. (...)s broer' was (NPO2, p. 4). In de documenten die u zelf heeft voorgelegd staat er echter dat het A. (...)s broer en oom waren die geschoten hadden (zie bundel met vertaalde documenten, groene map). Het is wederom frappant dat u niet één maar in wezen drie verschillende versies van deze feiten schetst. Aangezien uw conflict met A. (...) het onderwerp vormde van de jirga, zou u op zijn minst duidelijk moeten kunnen preciseren wie tijdens deze bijeenkomst twee van uw familieleden neerschoot. Het geheel aan bovenstaande vaststellingen, m.b.t. de jirga, maken dan ook dat aan uw verklaringen terzake geen geloof gehecht kan worden.

Wat betreft de dreigbrieven kan nog opgemerkt worden dat u deze bij de DVZ (vragenlijst CGVS, d.d. 17/06/2022) helemaal onvermeld liet. Ondanks het feit dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kan redelijkerwijze van u verwacht worden dat u alle wezenlijke elementen uit uw asielrelaas vermeldt. Deze opmerkelijke omissie doet andermaal afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (deze informatie werd aan uw dossier toegevoegd) blijkt bovendien dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van

dergelijke documenten zoals dreigbrieven, klachtenbrieven en politieverklaringen bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid te herstellen.

U haalde nog aan dat zowel uw broer S. (...) als uw oom D. (...) na uw vertrek door de taliban belaagd zijn geweest (NPO1, p. 14). In uw tweede onderhoud verklaarde u nogmaals dat de problemen die zij met de taliban hadden allemaal aan u te wijten waren (NPO2, p. 6). Aangezien uw verklaringen met betrekking tot de familievete, het schietincident tijdens de jirga en de vervolging door de taliban, reeds hierboven door het CGVS weerlegd werden, kan ook aan deze feiten die er rechtstreeks uit voortvloeien geen geloof worden gehecht. U (...) verklaarde dat uw oom zijn problemen pas begonnen nadat hij post naar u had gestuurd (NPO3, p. 7, 8). Als uw broer al die tijd bij uw oom verbleef en in die periode ook meerdere malen was opgepakt, dan is het vreemd dat uw oom tot dan geheel met rust werd gelaten.

Tot slot kan nog gewezen worden op de hoogst ongebruikelijke werkwijze van uw belagers. Zo is het wel zeer bizar dat de taliban na het schietincident drie maanden lang amper iets ondernamen. U verklaarde immers pas na drie maanden gevlucht te zijn, maar in de tussentijd wel een aantal dreigbrieven van hen ontvangen te hebben (NPO1, p. 15, 18). Tegelijkertijd beweerde u ook dat ze regelmatig ('s nachts) bij dissidenten langskwamen om die te doden (NPO3, p. 4). Het is opmerkelijk dat de taliban zich klaarblijkelijk specifiek in uw situatie toelegden op het versturen van meerdere dreigbrieven, en dit zonder enige gevolg en voor zo'n lange periode. Toen u met deze toch wel vreemde werkwijze van de taliban geconfronteerd werd, verklaarde u dat ze dachten dat u toch nooit zou vertrekken (NPO3, p. 9). Dit argument overtuigt, met al hetgeen hierboven in ogenschouw genomen, geenszins en onderstreept enkel het ongeloofwaardige karakter van uw verklaringen. (...)

Uit bovenstaande vaststellingen volgt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging heeft zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie noch dat u een reëel risico op ernstige schade loopt zoals bepaald in artikel 48/4 §2 a) van de Vreemdelingenwet.

De door u voorgelegde documenten en USB-stick vermogen niet bovenstaande appreciatie te wijzigen. Documenten hebben immers slechts bewijswaarde indien ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat hier niet het geval is.

De dreigbrieven, klachtenbrieven en politieverklaringen werden hierboven reeds aangehaald. De identiteits-, vaccinatie- en schooldocumenten van u en uw familieleden veranderen bovenstaande vaststellingen niet aangezien noch uw identiteit noch uw scholing an sich in vraag worden gesteld. De foto's van de overledenen zeggen niets over uw relatie met de betrokken personen noch over de omstandigheden, het tijdstip of de plaats waar ze zijn omgekomen. De authenticiteit van de door u neergelegde medische documenten wordt niet betwist maar deze vermogen niet om het door uw geportretteerde verhaal concreet te staven. Hierbij kan nog aangestipt worden dat hoewel u bij de dokter klaagde over rugpijn met uitstraling naar het zitvlak ten gevolge van slagen in Afghanistan, er volgens het medisch attest geen objectieve vaststelling kon worden gemaakt van deze problematiek. Hoe dan ook is het onmogelijk voor een dokter om de geloofwaardigheid van de context waarin dergelijke problemen ontstaan na te gaan. Het beeldmateriaal op de door u overhandigde USB-stick zegt evenmin iets over de context van de begrafenis en heeft als dusdanig geen invloed op de finale beslissing. De omslag toont hoogstens aan dat u documenten ontving vanuit Afghanistan.

Uit dit alles dient dan ook te worden besloten dat de door u aangebrachte elementen niet aannemelijk zijn. Een vrees voor vervolging omwille van deze feiten kan bijgevolg niet worden aangenomen."

Ingevolge deze vaststellingen volgt de Raad verweerder in zijn besluit dat er geen geloof kan gehecht worden het voorgehouden vluchtrelaas en dat verzoeker zijn vrees voor vervolging niet aannemelijk heeft gemaakt.

Voormelde motieven vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent alsook draagkrachtig. Deze worden door de Raad overgenomen.

Het komt de verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. De Raad stelt vast dat verzoeker er in voorliggend verzoekschrift niet in slaagt om voormelde motieven uit de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen, zoals ook blijkt uit wat volgt.

4.8.1.3. Vooreerst wijst de Raad erop dat door het louter volharden in zijn vluchtrelaas, het bevestigen van zijn verklaringen, en het tegenspreken van de appreciatie en de gevolgtrekkingen door de adjunct-commissaris verzoeker de hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing niet ontkracht, noch een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk maakt.

4.8.1.4. Vooreerst betoogt verzoeker wat volgt:

"Vooreerst stelt de verwerende partij dat de verzoeker bedrieglijke verklaringen aflegde over zijn identiteit, met name zijn leeftijd en zijn achternaam.

De verwerende partij stelt vast dat de verzoeker zich minderjarig verklaarde, hoewel uit de leeftijdstest en zijn taskara zijn meerderjarigheid blijkt. Zij gaat er echter geheel aan voorbij dat de verzoeker aankwam in maart

2022, toen de “opvangcrisis” die door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie werd gecreëerd al lang op gang was. De verzoeker was bang om op straat terecht te komen als alleenstaande volwassen man (en terecht!). Hij hoorde dat minderjarigen wél opvang kregen, en waagde zijn kans. Dit kan hem moeilijk kwalijk genomen worden. Wie zou niet alles proberen om niet op straat terecht te komen in de regen en de koude, aan het einde van de wintermaanden?

De gevolgen van de onwil van de Belgische overheden om opvang te voorzien voor alle verzoekers om internationale bescherming worden aldus de verzoeker kwalijk genomen door te stellen dat zijn poging om een dak boven zijn hoofd te hebben zijn geloofwaardigheid in het gedrang brengt, hetgeen onjuist (en minstens onethisch) is.

De verzoeker stelt ook duidelijk de resultaten van de leeftijdstest niet te betwisten, en legt originele documenten neer, als blijkt van zijn medewerking.

De verwerende partij begint aldus haar analyse van verzoekers relaas door, omwille van haar onzorgvuldige analyse die geen rekening houdt met de context in België, door te stellen verzoekers geloofwaardigheid ernstig in twijfel te trekken.

Door ten onrechte aan verzoekers verklaringen betreffende zijn identiteit te twijfelen, begaat de verweerder een kennelijke zorgvuldigheids- en beoordelingsfout.”

Verzoeker betwist aldus niet dat hij niet minderjarig was bij aankomst in België, daar uit het medisch leeftijdsonderzoek op vraag van de Dienst Voogdij blijkt dat hij op 7 maart 2022 ouder was dan 18 jaar. De beslissing van de Dienst Voogdij wordt geacht overeen te stemmen met de wet en uitvoerbaar te zijn zolang zij niet is vernietigd of ingetrokken. Verzoeker had de mogelijkheid om, overeenkomstig artikel 19 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, tegen deze beslissing een beroep tot nietigverklaring in te stellen bij de Raad van State. Tevens werd hij van deze mogelijkheid in kennis gesteld in de kennisgeving van de beslissing van de Dienst Voogdij. Verzoeker heeft echter nagelaten deze beroepsmogelijkheid te benutten, althans toont hij het tegendeel niet aan. Aldus kon de adjunct-commissaris zich op goede gronden steunen op de beslissing van de Dienst Voogdij aangaande het leeftijdsonderzoek dat werd uitgevoerd. Ook ten aanzien van de Raad staat de leeftijdsbepaling in opdracht van de Dienst Voogdij vast.

Voorts stelt de Raad vast dat nergens uit de bestreden beslissing blijkt dat verweerder stelde “dat de verzoeker bedrieglijke verklaringen aflegde over zijn identiteit, met name (...) zijn achternaam”, zodat zijn betoog in die zin feitelijke grondslag mist.

Voor het overige richt verzoeker zich met voornoemd betoog tegen het motief dat de vaststelling dat hij zich onterecht als minderjarige voordeed zijn algemene geloofwaardigheid in ernstige mate ondermijnt. De Raad acht dit motief overtuigend. De overige overwegingen in de bestreden beslissing, zoals weergegeven in punt 4.8.1.2., zijn voldoende determinerend om de vaststelling te schragen dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers vluchtrelaas en dat hij zijn vrees voor vervolging niet aannemelijk heeft gemaakt. Verzoekers betoog inzake dit overtuigend motief werpt zodoende geen ander licht op de overige draagkrachtige motieven.

4.8.1.5. Verzoeker wenst een aantal opmerkingen te maken bij de bronnen waarnaar verweerder verwijst om te stellen dat de aangehaalde feiten niet stroken met de beschikbare informatie daar een simpele cricketruzie niet kan leiden tot bloedwraak en nog minder zo in een dorp nabij Kabul. Verzoeker meent ten eerste dat niet beweerd kan worden dat twee bronnen die dateren van 2011 en 2014 tien jaar later nog steeds van toepassing zouden zijn, dat ook de Afghaanse samenleving evolueert. Ten tweede betoogt verzoeker dat de verwijzing naar het EASO rapport bedrieglijk en misleidend is daar dit rapport dateert uit 2020 en niet uit 2023. Daarnaast is verweerder, volgens verzoeker, selectief te werk gegaan in haar lezing van dit rapport. Hij meent dat de beschikbare informatie totaal niet uitsluit dat kleine incidenten kunnen uitgroeien tot een reden voor bloedwraak, in tegenstelling tot wat verweerder stelt.

De Raad wijst er vooreerst op dat het loutere feit dat bronnen van 2011 en 2014 dateren van 9 en 5 jaar voordien er niet toe leidt dat deze niet langer actueel zouden zijn om een gebeurtenis die plaatsvond in 2020 te beoordelen, te meer het gaat om traditioneel recht en traditionele conflictoplossing en bovendien deze informatie ook blijkt uit meer recente bronnen. Verzoeker brengt geen elementen bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop de analyse in de bestreden beslissing is gebaseerd niet langer actueel zouden zijn, of die de gemaakte appreciatie kunnen weerleggen of in een ander daglicht stellen.

Waar verzoeker stelt dat het EASO rapport waarnaar verwezen wordt – waarbij hij waarschijnlijk doelt op “EASO COI: Afghanistan Criminal law, customary justice and informal dispute resolution” – dateert van 2020, kan hij gevolgd worden. Echter ziet de Raad niet in welk belang verzoeker heeft bij dit betoog nu het door hem voorgehouden conflict dateert van 2020 alsook de bron, zodat de in de bestreden beslissing weergegeven foutieve datum geen impact heeft op de actualiteit en relevantie van de bron voor het beoordelen van het relaas.

Voorts stelt de Raad vast dat uit de informatie die verzoeker citeert uit het EASO rapport geenszins blijkt dat elk klein incident kan uitgroeien tot een reden voor bloedwraak. Betreffende bloedwraak wordt gesteld dat deze normaal voorkomt in gebieden waar weinig tot geen overheidscontrole is, dat omwille van het gebrek aan overheidscontrole en/of politiemacht, in rurale streken sommige relatief kleine incidenten betreffende landdisputen snel kunnen escaleren in geweld, dat bloedvetes uit wraak het resultaat kunnen zijn van persoonlijk geweld of wangedrag dat wordt beschouwd als een schending van de eer, of van landdisputen of van conflicten en relaties binnen de familie. Het loutere feit dat de verschillende stamstructuren beïnvloeden hoe de bloedvetes ontstaan en dat deze extreem gewelddadig kunnen worden, doet aan het voorgaande op zich geen afbreuk. Bovendien heeft verweerder in de bestreden beslissing niet gesteld dat het scenario zoals beschreven door verzoeker volledig uitgesloten is, doch wel dat het door verzoeker geschetste verhaal wel heel uitzonderlijk van aard is. Gelet op de informatie waarnaar verwezen wordt in de bestreden beslissing heeft verweerder dan ook terecht gesteld dat de door verzoeker aangehaalde feiten niet stroken met de beschikbare informatie en dat hij er voorts niet in slaagde aannemelijk te maken dat zijn specifiek geval afwijkt van de geschetste context en er in zijn geval wel sprake was van een gewelddadige bloedwraak omwille van een ruzie tijdens de cricketmatch.

4.8.1.6. Door louter te stellen dat dit is wat gebeurde, dat door het gezicht van A. te verwonden diens familie zich gekrenkt voelde in hun eer, dat de familieleden van A., in zijn ogen, niet de meest verstandige mannen waren, dat ze zich uitdrukken met geweld in plaats van met woorden en dat ze over wapens beschikten, beperkt verzoeker zich in wezen tot het louter herhalen van de door hem bij het CGVS afgelegde verklaringen, doch slaagt hij er op deze wijze geenszins in om een ander licht te werpen op de pertinente motieven zoals weergegeven in punt 4.8.1.2.

Waar verzoeker in het verzoekschrift poneert dat ze wilden dat de andere dorpelingen zouden weten dat er niet met hen te sollen viel, werpt hij evenmin een ander licht op de pertinente vaststellingen zoals weergegeven in punt 4.8.1.2.

4.8.1.7. Verzoeker wenst eraan te herinneren dat het conflict niet ontstond omwille van hun clans, dat hij daarom niet weet tot welke clan de familie van A. behoort, dat verweerder uit het oog verliest dat achternamen in Afghanistan niet gebruikt worden, dat zelfs indien dit wel courant zou zijn, het twijfelachtig is dat hij de achternaam van A. zou kennen, dat immers hun band niet verder ging dan het wekelijks samen spelen van cricket, dat ook zijn advocate wekelijks sportlessen volgt met dezelfde mensen doch ook van deze personen de achternaam niet kent. Hij stelt dat het voorts niet gebruikelijk is om de stamnaam van andere dorpelingen te kennen, dat Afghanen dan wel hun eigen stamnaam kennen, doch dikwijls geen verdere informatie hebben over hun stam, dat ook niet kan ingezien worden waarom zij over veel informatie over de andere stam zouden moeten beschikken, dat verzoeker weet dat de familie van A. eveneens Pashunen waren, dat hij tijdens de verschillende interviews uitlegde dat de familie (invloed)rijk was, dat hij eveneens aangaf dat alle dorpelingen wisten dat ze banden hadden met de taliban, dat daarboven hij weet dat S. intussen een talibancommandant is, dat hij van mening is dat hij vertelde wat hij redelijkerwijze kon weten over deze familie, maar vaststelt dat de verwachtingen van verweerder onrealistisch zijn.

Met zijn betoog gaat verzoeker grotendeels voorbij aan de pertinente vaststellingen dat gezien zijn verklaring dat zijn dorp dermate strikt de Pasjtoense cultuur volgde dat er omwille van een klein vergrijp bloedwraak kan ontstaan, het bijzonder vreemd is dat hij niet eens weet tot welke stam S. behoort, wat zijn achternaam is en zelf stelt dat hij niet veel kan vertellen over de persoon die de voornaamste oorzaak is van zijn problemen, dat hij bovendien verklaarde dat A.'s familie de belangrijkste personen in het dorp waren, rijk waren en banden hadden met de talibangroep in de bergen, dat in die context minstens verwacht mag worden dat hij op de hoogte zou zijn van S.'s stam en dat hij meer over hem zou kunnen vertellen, dat hij beweerde dat S. intussen de grootste commandant van de taliban in de regio is, dat aangezien hij nog contact onderhield met zijn familie, hij zich ook nog na zijn vertrek verder kon informeren over de belangrijkste talibancommandant van de regio waarmee hij een persoonlijk conflict heeft en van wie hij tot op heden vervolging zou vrezen. Het feit dat het conflict niet 'ontstond' omwille van hun clans, doet aan deze vaststellingen geen afbreuk, daar het feit dat het conflict niet ontstond omwille van hun clans er niet aan in de weg staat dat het conflict tussen verzoeker en A., gelet op zijn relaas waarbij hij een situatie schetst van bloedwraak, wel gevolgen heeft voor de families. In die context is het dan ook wel degelijk zeer opmerkelijk dat verzoeker niet eens weet tot welke stam S. behoort, wat zijn achternaam is en zelf stelt dat hij niet veel kan vertellen over de persoon die de voornaamste oorzaak is van zijn problemen, te meer zoals verweerder terecht opmerkt, enerzijds A.'s familie de belangrijkste personen waren in het dorp, rijk waren en banden hadden met de talibangroep in de bergen, en anderzijds dat aangezien hij nog contact onderhield met zijn familie, hij zich ook nog na zijn vertrek verder kon informeren. Er kan inderdaad verwacht worden dat verzoeker zich terdege informeert over de persoon en de familie die hij vreest omwille van bloedwraak, enerzijds om de actualiteit van zijn vrees en de mogelijkheid van terugkeer naar zijn land van herkomst, waaruit hij is moeten vluchten, te beoordelen en anderzijds teneinde de nodige duiding te kunnen verschaffen omtrent zijn problemen in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming.

Ook met de stelling dat het twijfelachtig is dat hij de achternaam van A. zou kennen, dat immers hun band niet verder ging dan het wekelijks samen spelen van cricket, werpt verzoeker geenszins een ander licht op de pertinente vaststelling in de bestreden beslissing enerzijds dat verzoeker verklaart dat A.'s familie de belangrijkste personen waren in het dorp, rijk waren en banden hadden met de talibangroep in de bergen en anderzijds aangezien verzoeker nog contact onderhield met zijn familie, hij zich ook nog na zijn vertrek verder kon informeren.

Gelet op wat voorafgaat kan verzoeker niet dienstig betogen dat hij, doordat het conflict niet ontstond omwille van hun clans, niet weet tot welke clan de familie van A. behoort, dat verweerder uit het oog verliest dat achternamen in Afghanistan niet gebruikt worden, dat zelfs indien dit wel courant zou zijn, het twijfelachtig is dat hij de achternaam van A. zou kennen, dat immers hun band niet verder ging dan het wekelijks samen spelen van cricket, dat ook zijn advocate wekelijks sportlessen volgt met dezelfde mensen doch ook van deze personen de achternaam niet kent, dat het niet gebruikelijk is om de stamnaam van andere dorpelingen te kennen, dat Afghanen dan wel hun eigen stamnaam kennen, doch dikwijls geen verdere informatie hebben over hun stam, dat ook niet kan ingezien worden waarom zij over veel informatie over de andere stam zouden moeten beschikken.

Waar verzoeker stelt dat hij wel weet dat de familie van A. eveneens Pasthunen waren, dat hij tijdens de verschillende interviews uitlegde dat de familie (invloed)rijk was, dat hij eveneens aangaf dat alle dorpelingen wisten dat ze banden hadden met de taliban, dat daarboven hij weet dat S. intussen een talibancommandant is en dat hij vertelde wat hij redelijkerwijze kon weten over deze familie, beperkt hij zich tot het tegenspreken van de appreciatie van verweerder, doch slaagt er op deze wijze niet in de pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing hieromtrent te weerleggen of te ontkrachten. Bovendien erkent verweerder in de bestreden beslissing dat verzoeker heeft verklaard dat de familie (invloed)rijk was, dat alle dorpelingen wisten dat ze banden hadden met de taliban en dat daarboven hij weet dat S. intussen een talibancommandant is, doch wijst er terecht op dat in die context waarbij het zou gaan om een invloedrijke familie die gekend was in het dorp als gelinkt met de taliban en S. intussen de grootste talibancommandant in de regio is, verwacht mag worden dat verzoeker op de hoogte zou zijn van S.'s stam en hij daar meer zou kunnen over vertellen, te meer hij na zijn vertrek nog contact onderhield met zijn familie en hij zich ook na zijn vertrek verder kon informeren. Verzoeker maakt geenszins aannemelijk dat de verwachtingen van verweerder onrealistisch zijn.

4.8.1.8. Verzoeker vervolgt dat hij zowel tijdens zijn tweede als zijn derde persoonlijk onderhoud aangaf dat de tolk bij de DVZ ' bezig' was, dat hij wenst te verduidelijken dat de tolk berichten leek te beantwoorden op zijn gsm terwijl hij voor verzoeker vertaalde, dat daar hij dit tot twee keer toe herhaalde, het wel zo zorgvuldig zou zijn geweest van verweerder hem te vragen dit te verduidelijken.

Vooreerst wijst de Raad erop dat verzoeker niet aangeeft wat hij hieromtrent nog had willen verduidelijken, nog minder op welke bevindingen van verweerder hij op deze wijze kritiek wenst te uiten of welke motieven, omwille van problemen met de tolk bij de DVZ, in een ander licht moeten worden geplaatst.

Bovendien weerlegt verzoeker met zijn betoog, waarbij hij wijst op zijn kritiek geuit op de tolk bij de DVZ tijdens zijn tweede en derde persoonlijk onderhoud, geenszins de pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing waar wordt gesteld: *"Uw verklaring voor deze tegenstrijdigheid, namelijk dat u toen problemen had met de tolk (NPO2, p.6) volstaat niet aangezien u in uw eerste persoonlijk onderhoud bij het CGVS verklaarde dat alles correct vertaald was en u de tolk 'goed begrepen' had (NPO1, p. 2). Bovendien werden uw verklaringen bij de DVZ aan u voorgelezen in het Pasjtoe en heeft u zich akkoord verklaard met de inhoud ervan."*

4.8.1.9. Betreffende het motief dat hij tijdens het eerste persoonlijk onderhoud geen enkele talibanleider kon benoemen en hij tijdens het tweede en derde onderhoud spreekt over S.M., stelt verzoeker dat de aandacht dient gevestigd te worden op de precieze vraagstelling tijdens het eerste onderhoud, dat er namelijk niet wordt gevraagd of hij talibanstrijders of -commandanten kende, maar of hij talibanstrijders of -commandanten kende die verantwoordelijk waren voor de aanvallen op zijn dorp, dat hij onmogelijk kan weten welke strijder of leider precies verantwoordelijk was voor de aanvallen op zijn dorp en "nee" antwoordde op de vraag, dat indien verweerder wilde weten of hij in het algemeen talibanstrijders of -commandanten kende, zijn vraagstelling zeer onduidelijk was en dat het hem niet kan worden verweten de vraag die gesteld werd beantwoord te hebben.

De Raad acht het motief *"In uw eerste onderhoud bij het CGVS kon u overigens geen enkele andere talibancommandant of strijder bij naam noemen die actief was in uw regio toen u nog in Afghanistan verbleef (NPO1, p. 6). Echter, tijdens uw tweede onderhoud verklaarde u wel gehoord te hebben van de talibanleider S.M. (...) (NPO2, p.3). Toen u hier vervolgens mee geconfronteerd werd, verdedigde u met het argument dat dit kwam omdat u daar nooit uitdrukkelijk naar gevraagd was geweest (NPO3, p. 7). Nochtans, tijdens het persoonlijk onderhoud van 8 augustus 2023 werd u specifiek gevraagd of u nog strijders of commandanten*

van de taliban kende (NPO1, p. 6).” overtollig. De overige overwegingen in de bestreden beslissing, zoals weergegeven in punt 4.8.1.2., zijn voldoende determinerend om de vaststelling te schragen dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers vluchtrelaas en dat hij zijn vrees voor vervolging niet aannemelijk heeft gemaakt. Verzoekers betoog inzake dit overtollig motief werpt zodoende geen ander licht op de overige draagkrachtige motieven.

4.8.1.10. Voorts stelt verzoeker niet te begrijpen dat van hem verwacht wordt dat hij over gedetailleerde informatie betreffende M.S. beschikt, dat eraan dient herinnerd te worden dat hij zelf nooit bij de taliban aangesloten was, waarbij hij zich de vraag stelt of verweerder denkt dat de talibanleiders zich netjes komen voorstellen alvorens ze tot actie overgaan, dat het absurd is te veronderstellen dat verzoeker kan weten vanwaar deze M.S. afkomstig is, dan wel hoeveel mensen onder hem dienden, dat hij niet inziet hoe hij dit ooit zou kunnen weten zonder zelf lid te zijn geweest van de taliban, dat wat hij wel weet is waar M.S. zich terugtrok en dat hij commandant van de lokale taliban was.

De Raad acht het motief *“noch kon u specificeren wie er onder hem diende ondanks dat het een grote groep betrof (NPO3, p. 6). Ook over het kamp zelf kon u niet uitweiden (NPO2, p. 3).”* overtollig. De overige overwegingen in de bestreden beslissing, zoals weergegeven in punt 4.8.1.2., zijn voldoende determinerend om de vaststelling te schragen dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers vluchtrelaas en dat hij zijn vrees voor vervolging niet aannemelijk heeft gemaakt. Verzoekers betoog inzake dit overtollig motief werpt zodoende geen ander licht op de overige draagkrachtige motieven.

Met zijn betoog gaat verzoeker er voorts aan voorbij dat het hem niet tegengeworpen wordt dat hij niet weet van waar M.S. afkomstig is, doch wel dat hij enkel kon specificeren dat M.S. verantwoordelijk was voor het doden van veel soldaten en ergens een kamp had op Kohi Safi berg, dat hij vaag bleef over hoelang hij al commandant zou zijn geweest, dat hij ook verklaarde dat M.S. verantwoordelijk zou zijn voor veel aanvallen op het dorp of konvooien, maar ook hier oppervlakkig bleef. Hieruit blijkt aldus niet dat een heel gedetailleerde kennis wordt verwacht over de persoon M.S. en zijn afkomst, noch over de interne werking van de taliban, doch wel dat verzoeker er meer over kan vertellen dan het louter vaagweg melding maken van het doden van veel soldaten, het ergens hebben van een kamp op Kohi Safi berg en het verantwoordelijk zijn voor veel aanvallen op het dorp of konvooien. Bovendien heeft verweerder wel degelijk terecht gemotiveerd *“Over een leider met dergelijke reputatie mag van u echter meer gedetailleerdere kennis verwacht worden, temeer omdat u zelf aangaf vergaande problemen te hebben met hem en de taliban onder zijn bewind (NPO3, p. 6). Uw complete gebrek aan kennis over uw belager(s) en de vaststelling dat u zich hierover klaarblijkelijk op geen enkel moment verder informeerde, doet op bijzonder ernstige wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw voorgehouden problemen en vrees voor vervolging.”*

Door louter te stellen dat van hem verwacht wordt dat hij over gedetailleerde informatie betreffende M.S. beschikt, werpt hij geen ander licht op voormelde pertinente vaststellingen enerzijds dat hij hele vage en oppervlakkige verklaringen aflegt over de daden waarvoor M.S. verantwoordelijk is en anderzijds dat meer gedetailleerde informatie kan worden verwacht over M.S., een leider met dergelijke reputatie waarmee verzoeker verklaart problemen te hebben alsook met de taliban onder diens bewind, waarbij er nog op pertinente wijze op wordt gewezen dat verzoeker zich hierover klaarblijkelijk op geen enkel moment verder informeerde, en dit dus niettegenstaande zijn vrees voor deze personen.

Met het louter betoog dat wat hij wel weet is waar M.S. zich terugtrok en dat hij commandant van de lokale taliban was, werpt verzoeker geen ander licht op de pertinente motieven van de bestreden beslissing en de voormelde vaststellingen. Dit kan immers bezwaarlijk beschouwd worden als gedetailleerdere kennis over de talibanleider en de taliban onder zijn bewind waarmee verzoeker verklaart problemen te hebben.

4.8.1.11. Verzoeker meent dat het feit dat hij dreigbrieven overmaakte die ondertekend werden door andere talibanleiders zijn relaas helemaal niet ondergraaft, dat het niet is omdat hij deze leiders niet kende, dat ze niet bestonden, dat indien hij deze namen genoemd zou hebben van leiders van de taliban die hij kende, verweerder hierover doorgevraagd zou hebben, dat daar hij absoluut niets van hen weet, buiten dat ze de dreigbrieven ondertekenden, hij zich al kan inbeelden dat verweerder hem dit ernstig kwalijk zou nemen, dat hij wel informatie gaf over S.M. en dit als onvoldoende wordt geacht, dat hij over de ondertekenaars van de brieven nog veel minder weet, dat daarenboven dient vastgesteld te worden dat aan verzoeker niet werd gevraagd of hij de namen kende van de personen die de brieven tekenden.

De Raad acht de motieven *“Meer nog, u staaft uw vrees ten aanzien van de taliban met de verschillende dreigbrieven die u van hen ontvangen had (NPO1, p. 13). De twee bewijsstukken die u hiervan aan het CGVS heeft overgemaakt zijn respectievelijk ondertekend door de talibs ‘M.A.R. (...) (i.e. ‘verantwoordelijke inlichtingendienst’), ‘M.A.S.H. (...) (i.e. verantwoordelijke provincie Kabul) en ‘Q.B.B. (...) (i.e. commissaris commissie veiligheidszaken). Dat u tijdens zowel uw eerste alsook uw tweede en derde onderhoud bij het CGVS geen enkel gewag maakte van deze, klaarblijkelijk hooggeplaatste, talibanleiders die vermeld worden*

op de door u neergelegde dreigbrieven maakt de ongeloofwaardigheid van uw relaas totaal.” overtuigend. De overige overwegingen in de bestreden beslissing, zoals weergegeven in punt 4.8.1.2., zijn voldoende determinerend om de vaststelling te schragen dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers vluchtrelaas en dat hij zijn vrees voor vervolging niet aannemelijk heeft gemaakt. Verzoekers betoog inzake deze overtuigende motieven werpt zodoende geen ander licht op de overige draagkrachtige motieven.

4.8.1.12. Betreffende de ongeloofwaardige verklaringen met betrekking tot de jirga, herinnert verzoeker eraan dat hij zelf niet aanwezig was tijdens de jirga, dat het niet zonder gevaar zou zijn indien hij na deze moord plots vragen zou beginnen te stellen over wat er precies gebeurde, dat hij zich probeerde een low profile aan te meten en dat dit onverenigbaar is met een onderzoek voeren naar wat er gebeurde.

Verzoeker beperkt zich met een dergelijk betoog echter tot een loutere en blote *post-factum* bewering, die tot stand lijkt te zijn gekomen na reflectie bij het lezen van de bestreden beslissing en die op geen enkele manier door objectieve elementen wordt gesteund. Immers heeft verzoeker verklaard dat tijdens de jirga ze niet akkoord zijn gegaan over iets, dat de broer van A. en zijn vader zijn beginnen schieten, en op de vraag *“En dat heb je niet aan hen gevraagd, waarom ze het niet akkoord waren?”*, geantwoord *“Dat heb ik niet gevraagd, ze zeiden dat er tijdens die jirga, mijn oom en neef hebben neergeschoten en daarna was het chaotisch.”* (persoonlijk onderhoud CGVS 8/8/2023, p. 12 en 13). Verzoeker heeft niet verklaard dat het rondvragen en onderzoek na de moord gevaarlijk was en hij wenste een low profile aan te nemen. Hij verklaarde wel dat de dorpelingen hem vertelden wat er tijdens de jirga gebeurd is, dat ze vertelden dat ze (de families) met elkaar hebben gesproken en dat ze over iets niet akkoord zijn gegaan, dat hij niet weet waarover en dat hij dit niet gevraagd heeft (persoonlijk onderhoud CGVS 8/8/2023, p. 12 en 13). In dit licht, nu de dorpelingen informatie over de jirga aan verzoeker hebben bezorgd, kon verweerder wel degelijk pertinent erop wijzen dat *“Het is niet ernstig dat u geen enkel idee heeft waarom uw neef en oom zijn vermoord tijdens een jirga die ging over uw eigen probleem en uiteindelijk de oorzaak was van uw vertrek uit uw land van herkomst en het motief van uw verzoek om internationale bescherming. Wat nog opmerkelijker is, is dat u zelfs geen enkele poging heeft ondernomen om hier helderheid over te krijgen (NPO1, p. 13). Uw argument dat het in de momenten erop chaotisch zou zijn geweest volstaat niet omdat u nadien nog drie maanden in het dorp hebt doorgebracht en u zich aldus perfect had kunnen informeren over het precieze verloop van de discussie en de oorzaak van het plotse geweld (NPO1, p. 15). Zoals hierboven reeds aangehaald, kon u zich hierover zelfs na uw vertrek nog informeren bij uw familieleden aangezien u nog in contact stond met hen tot kort geleden.”*

4.8.1.13. Betreffende de verwarring over de schutters wenst verzoeker te verduidelijken dat het wel degelijk A.'s broer was die zijn oom en neef doodschoot, dat de vader en oom van A. eveneens aanwezig waren met wapens maar niet de schutters waren.

Met dit betoog weerlegt verzoeker geenszins de pertinente vaststelling in de bestreden beslissing *“Bovendien gaf u tegenstrijdige verklaringen over wie tijdens de jirga de schoten nu juist gelost had. In uw eerste onderhoud bij het CGVS verklaarde u dat A. (...)s vader en broer tijdens de jirga uw oom en neef hadden doodgeschoten (NPO1, p. 12). Gedurende uw tweede onderhoud bij het CGVS antwoordde u op dezelfde vraag simpelweg dat het ‘A. (...)s broer’ was (NPO2, p. 4). In de documenten die u zelf heeft voorgelegd staat er echter dat het A. (...)s broer en oom waren die geschoten hadden (zie bundel met vertaalde documenten, groene map). Het is wederom frappant dat u niet één maar in wezen drie verschillende versies van deze feiten schetst. Aangezien uw conflict met A. (...) het onderwerp vormde van de jirga, zou u op zijn minst duidelijk moeten kunnen preciseren wie tijdens deze bijeenkomst twee van uw familieleden neerschoot.”*

Het hoeft geen betoog dat het louter volharden in één versie van de beweerde feiten, de vastgestelde tegenstrijdigheid niet opheft.

4.8.1.14. Verzoeker geeft voorts toe dat hij niet over de dreigbrieven sprak bij de DVZ en stelt dat hij zich focuste op de problemen zoals hij deze ook tijdens het vrij relaas uiteenzette, dat de brieven voor hem immers geen kernelement van het verhaal zijn maar eerder een bijkomstigheid, dat zijn problemen al ernstig waren en dat door de brieven zijn situatie nog verslechterde.

Een dergelijk betoog is niet ernstig daar de bedreiging van de taliban voortkomt uit de dreigbrieven. Immers vluchtte verzoeker, volgens zijn verklaringen, niet onmiddellijk na het schietincident maar diende hij een klacht in bij de overheid, waarna hij een bedreiging kreeg van de taliban met de waarschuwing zijn klacht in te trekken, dat die eerste dreiging een brief was, dat hij ongeveer 3 of 4 dreigbrieven kreeg, dat ze het daarin hadden over die klacht en dat ze hem zouden doden, dat hij die dreigingen kreeg van de familie van A. en van de taliban, dat hij niet werd benaderd door de taliban, los van het gevecht en het schietincident, dat indien dat gebeurd was ze hem zouden hebben gedood (persoonlijk onderhoud CGVS 16/10/2023, p. 4 en 5).

Van een verzoeker om internationale bescherming, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag namelijk worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Ondanks dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kan niet worden aangenomen dat verzoeker dermate essentiële en frappante elementen als de bedreigingen door de taliban die veruitwendigd werd in dreigbrieven onvermeld laat.

4.8.1.15. Daarnaast meent verzoeker dat het onjuist en onzorgvuldig is om zomaar te verwijzen naar informatie waaruit corruptie zou blijken, zonder de stukken die door hem werden neergelegd ernstig te onderzoeken, dat het louter verwijzen naar algemene informatie niet kan volstaan, dat het verweerder toekwam om *in concreto* aan te tonen waarom de echtheid van de neergelegde documenten zou kunnen betwijfeld worden.

De Raad stelt vast dat alle door verzoeker voorgelegde documenten door verweerder mee in rekening zijn gebracht bij het beoordelen van de geloofwaardigheid van het relaas. Verweerder stelt in de bestreden beslissing terecht dat *“in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse ‘officiële’ documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden.”* Verzoeker betwist dit niet. Hij brengt geen elementen bij waaruit blijkt dat de landeninformatie waarop deze analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zou zijn. De Raad wijst erop dat aan stukken absolute bewijswaarde mag worden ontzegd wanneer deze onvoldoende garanties bieden op het vlak van authenticiteit (zie RvS 27 februari 2001, nr. 93.591). ‘Officiële’ documenten kunnen op een eenvoudige manier tegen een vergoeding worden bekomen. Bij verwerping van deze stukken moet niet worden aangetoond dat ze vals zijn, maar volstaat het duidelijk aan te geven waarom ze geen of onvoldoende bewijswaarde bezitten (RvS 18 juni 2004, nr. 132.669; RvS 7 oktober 2003, nr. 123.958; RvS 18 juni 2003, nr. 120.714), zoals *in casu*.

Deze documenten beschikken wel over een ondersteunende bewijswaarde, namelijk in de mate dat ze vergezeld gaan van geloofwaardige verklaringen, wat *in casu* aldus niet het geval is. Verweerder heeft dan ook op pertinente wijze vastgesteld dat de bewijswaarde van de voorgelegde documenten bijzonder relatief is en op zich niet volstaan om de eerder vastgelegde ongeloofwaardigheid te herstellen.

4.8.1.16. Verzoeker betoogt ook dat de problemen van zijn broer zich voordeden in de periode tussen zijn vertrek en het moment waarop zijn oom hem de documenten opstuurde, dat zijn moeder hem geen preciezere informatie gaf, dat het evenmin mogelijk is zijn familie hierover opnieuw te ondervragen, daar hij alle contact met hen verloren is.

Met dit betoog richt verzoeker zich tegen de vaststelling dat hij niet eens wist wanneer de problemen van zijn broer met de taliban begonnen waren. Deze vaststelling is overtoollig daar de overige vaststellingen met name dat gezien verzoeker verklaarde dat de problemen van zijn familie met de taliban allemaal aan hem te wijten waren, aan deze problemen van zijn familie – met name dat zijn broer S. en zijn oom D. na zijn vertrek door de taliban belaagd werden – geen geloof kan worden gehecht daar ze aldus rechtstreeks voortvloeien uit verzoekers problemen (de familievete, het schietincident tijdens de jirga en de vervolging door de taliban) alsook dat verzoeker verklaarde dat de oom zijn problemen pas begonnen nadat hij verzoeker post had gestuurd en, als zijn broer al die tijd bij zijn oom verbleef en in die periode meerdere malen werd opgepakt, het vreemd is dat zijn oom tot dan geheel met rust werd gelaten, volstaan om de vaststelling dat geen geloof kan worden gehecht aan de door de verzoeker verklaarde problemen van zijn familie met de taliban, te schragen. Verzoekers betoog inzake de vaststelling in de bestreden beslissing dat hij niet eens wist wanneer de problemen van zijn broer met de taliban begonnen waren, werpt zodoende geen ander licht op de voormelde draagkrachtige motieven.

4.8.1.17. Hij stelt tot slot dat hij zich niet langer publiekelijk vertoonde in het dorp in de maanden voorafgaand aan zijn vertrek, dat verweerder zich bovendien vergist wat betreft de redenen waarom de taliban zijn familie blijven lastigvallen, dat de aanleiding van het conflict dan misschien wel een ruzie was tijdens een cricketwedstrijd, maar het al lang daar niet meer over gaat, dat het intussen ook gaat over de doden die aan verzoekers kant vielen, en die volgens de regels van de bloedwraak de dood van de leden van de familie van A. zouden rechtvaardigen en over de klacht die verzoeker indiende tegen de familieleden van A.

Door louter te verklaren dat hij zich niet langer publiekelijk vertoonde in het dorp in de maanden voorafgaand aan zijn vertrek, werpt hij geen ander licht op de pertinente vaststellingen *“Tot slot kan nog gewezen worden op de hoogst ongebruikelijke werkwijze van uw belagers. Zo is het wel zeer bizar dat de taliban na het*

schietincident drie maanden lang amper iets ondernamen. U verklaarde immers pas na drie maanden gevlucht te zijn, maar in de tussentijd wel een aantal dreigbrieven van hen ontvangen te hebben (NPO1, p. 15, 18). Tegelijkertijd beweerde u ook dat ze regelmatig ('s nachts) bij dissidenten langskwamen om die te doden (NPO3, p. 4). Het is opmerkelijk dat de taliban zich klaarblijkelijk specifiek in uw situatie toelegden op het versturen van meerdere dreigbrieven, en dit zonder enige gevolg en voor zo'n lange periode. Toen u met deze toch wel vreemde werkwijze van de taliban geconfronteerd werd, verklaarde u dat ze dachten dat u toch nooit zou vertrekken (NPO3, p. 9). Dit argument overtuigt, met al hetgeen hierboven in ogenschouw genomen, geenszins en onderstreept enkel het ongeloofwaardige karakter van uw verklaringen."

Tot slot acht de Raad ook het motief *"Dat de taliban u overigens actueel nog steeds dermate zouden willen straffen dat ze overgaan tot het ontvoeren en folteren van uw broer omwille van een cricketruzie drie jaar geleden kan evenmin als plausibel worden beschouwd."* overtollig. De overige overwegingen in de bestreden beslissing, zoals weergegeven in punt 4.8.1.2., zijn voldoende determinerend om de vaststelling te schragen dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers vluchtrelaas en dat hij zijn vrees voor vervolging niet aannemelijk heeft gemaakt. Verzoekers betoog inzake dit overtollig motief werpt zodoende geen ander licht op de overige draagkrachtige motieven.

4.8.1.18. Gelet op wat voorafgaat maakt verzoeker geenszins aannemelijk dat zijn problemen op onjuiste, onzorgvuldige wijze beoordeeld werden door verweerder en daardoor verkeerdelijk besloten werd dat hij geen vrees kent bij een terugkeer naar Afghanistan.

4.8.1.19. Waar verzoeker bij zijn aanvullende nota nog *"de overlijdensakten van zijn oom en neef kopie + origineel"* ter ondersteuning van zijn asielrelaas, wijst de Raad erop dat dit enkel kopieën betreffen alsook de originele exemplaren van een vertaling van twee documenten *"Death Certificate"*, waarbij de originele documenten waarvan deze neergelegde stukken de vertalingen zouden vormen ontbreken. Hieraan kan dan ook geen waarde gehecht worden nu enkel de vertaling van de stukken is gevoegd en niet de originele documenten.

Bovendien kan ook hier opnieuw verwezen worden naar de motieven van de bestreden beslissing waarin er terecht op wordt gewezen dat *"in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden."* Verzoeker betwist dit niet. Hij brengt geen elementen bij waaruit blijkt dat de landeninformatie waarop deze analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zou zijn. De Raad wijst erop dat aan stukken absolute bewijswaarde mag worden ontzegd wanneer deze onvoldoende garanties bieden op het vlak van authenticiteit (zie RvS 27 februari 2001, nr. 93.591). 'Officiële' documenten kunnen op een eenvoudige manier tegen een vergoeding worden bekomen. Bij verwerping van deze stukken moet niet worden aangetoond dat ze vals zijn, maar volstaat het duidelijk aan te geven waarom ze geen of onvoldoende bewijswaarde bezitten (RvS 18 juni 2004, nr. 132.669; RvS 7 oktober 2003, nr. 123.958; RvS 18 juni 2003, nr. 120.714).

Documenten beschikken over een ondersteunende bewijswaarde, namelijk in de mate dat ze vergezeld gaan van geloofwaardige verklaringen, wat *in casu* aldus niet het geval is.

De door verzoeker bij zijn aanvullende nota neergelegde overlijdensakten volstaan niet om de eerder vastgelegde ongeloofwaardigheid te herstellen.

Bovendien kan uit de vertalingen van de overlijdensakten hoogstens blijken dat de twee erin vermelde personen overleden zijn op 9 juni 2020 in Kabul en de reden hiervoor is *"Martyred"*, doch geenszins dat de personen overleden zijn op de door verzoeker verklaarde wijze.

4.8.1.20. Uit wat voorafgaat kan besloten worden dat geen geloof kan worden gehecht aan het vluchtrelaas van verzoeker.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, §4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebrachte vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

4.8.1.21. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

Gelet op het feit dat geen geloof kan worden gehecht aan het vluchtrelaas van verzoeker, kan hij ook niet steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

4.8.2. Betreffende de vrees wegens (gepercipieerde) verwestering

4.8.2.1. Op basis van de in het rechtsplegingsdossier aanwezige landeninformatie, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, kan volgende analyse worden gemaakt van de algemene context in Afghanistan.

Op basis van de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, kan volgende analyse worden gemaakt van de algemene context in Afghanistan.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afgaanse wetten met de sharia aangekondigd. De taliban menen evenwel dat de sharia op zich een afdoende legaal kader bevat waardoor een grondwet niet nodig is. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 23 en 26). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De *de facto*-regering beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving.

Sinds de machtsovername door de taliban in augustus 2021 houdt de conservatieve opperste leider Haibatullah Akhundzada steeds nadrukkelijker de touwtjes in handen en zijn gezag is steeds dwingender. In een rapport van januari 2024 wordt gesteld dat de rol van Akhundzada als diegene die de finale zeg heeft over de meeste beleidsaspecten ondertussen verankerd is, al blijft discussie bestaan over de richting inzake binnenlands en buitenlands beleid (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 16). In november 2022 gaf hij opdracht tot volledige invoering van de taliban-versie van de sharia (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 26).

Politieke partijen zijn verboden waardoor er geen ruimte is voor politieke oppositie en de 'civic space' is zeer beperkt, zo niet gesloten. Afgaanse lokale media en middenveldorganisaties krijgen steeds meer restricties opgelegd en critici worden gearresteerd. Zo is elke berichtgeving over mensenrechten en kritiek op de taliban als de 'legitieme heersers' verboden, wat leidt tot zelfcensuur bij de nog actieve journalisten in Afghanistan. Vele opposanten hebben het land verlaten of zijn ondergedoken. Tevens werd de VN Speciale Rapporteur over de mensenrechtensituatie in Afghanistan de toegang tot het land ontzegd in augustus 2024. Dit resulteert in een situatie waarin het steeds moeilijker wordt om betrouwbare en up-to-date informatie over het land te krijgen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 18-19). De mensenrechtensituatie in Afghanistan is na de machtsovername gradueel verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de *de facto*-administratie ontwikkelt naar een theocratische politiestaat die regeert in een sfeer van angst en misbruik (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 21; EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 18-19). Om de strenge leefregels van de talibans zeer strikte interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de *de facto*-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' ('*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*') (hierna: het MPVPV) opgericht, en gebruikt daartoe ook het 'Taliban General Directorate of Intelligence' (GDI) en een aantal *de facto*-staatsinstellingen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 24 en EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 21). De MPVPV wordt omschreven als een invloedrijke instelling die direct rapporteert aan de opperste leider over belangrijke thema's. Ondanks het beperkt aantal handhavers van het MPVPV, hebben vele Afghanen zich aangepast door zelfregulering, sociale druk en toezicht vanuit de gemeenschap (familieleden, religieuze leiders en burens), teneinde confrontaties met handhavers van het MPVPV te vermijden.

De taliban, die de Deobandi-islam aanhangen, een puriteinse en conservatieve tak binnen de soennitische islam (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 23-24) streven een zuivering van de Afgaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De *de facto*-regering heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en madrassa's over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijssysteem onder vuur komen te liggen en inspanningen om seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 32-34). Er is een *curriculum* goedgekeurd voor mannelijke en vrouwelijke madrassa's maar de *de facto*-autoriteit heeft geen richtlijnen gegeven over algemene vakken. Volgens een assistent

professor verbonden aan de American University of Afghanistan hebben sommige madrassa's dit aangegrepen om in hun *curriculum* niet-religieuze en wetenschappelijke onderwerpen op te nemen omdat meisjes geen toegang hebben tot secundair onderwijs. Dit is evenwel volgens deze expert niet op uniforme wijze doorgevoerd. Het *curriculum* van madrassa's die worden gefinancierd door hoge functionarissen van de *de facto*-autoriteit weerspiegelt hun persoonlijke visie wat resulteert in sommige 'erg moderne' en andere 'conservatieve' madrassa's (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 106-107, 136). De MPVPV heeft echter de controle op het naleven van de restricties voor meisjes in het onderwijs opgevoerd, ook in de madrassa's (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 116).

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. De *de facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de facto*-regeringen, vaardigen nog steeds verschillende decreten en richtlijnen uit met betrekking tot het naleven van de sharia in het dagelijkse leven, die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde de secretaris-generaal van de VN dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 29-31; EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 41 ev.).

Op 31 juli 2024 werd door de *de facto*-autoriteiten de zogenaamde moraliteitswet aangenomen waarin, enerzijds, een aantal verboden handelingen voor het grote publiek worden geformuleerd, en anderzijds, de verantwoordelijkheden van en de gedragscode voor het MPVPV-personeel worden uiteengezet. De wet bevat onder meer voorschriften die toezien op gendersegregatie in het openbaar leven, een voorwaarde opdat vrouwen het huis kunnen verlaten. Het is vrouwen verboden om naar vreemde mannen te kijken, terwijl het mannen niet is toegestaan te kijken naar het gezicht of het lichaam van niet-verwante vrouwen. De moraliteitswet bevat zowel voor vrouwen als mannen kledijvoorschriften, zoals voor vrouwen het bedekken van het gehele lichaam en hun aangezicht om sociale onrust te vermijden (sinds mei 2022 geldt deze instructie om hun aangezicht te bedekken bij voorkeur door middel van een burka), en bevat tevens het verbod van een on-islamitische haarstijl en het scheren van een baard korter dan de voorgeschreven lengte voor mannen. De wet specificeert verder een aantal inbreuken waaronder het niet bidden, het niet deelnemen aan verplichte (gezamenlijke) gebeden en het sluiten van vriendschap met niet-moslims of hen imiteren. Voorts is muziek tijdens bijeenkomsten of in woningen verboden en geldt er een verbod op ongehoorzaamheid van kinderen tegenover hun ouders. Verder bepaalt de moraliteitswet dat MPVPV-personeel ertoe gehouden is inbreuken door 'mentaal gehandicapte personen' en kinderen te beëindigen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 30, 34-44 en EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 34-42). Over het algemeen gaat het om voorschriften die sinds de machtsovername bestonden en ook reeds afgedwongen werden, al zien sommige bronnen de codificatie als een indicatie dat deze regels strikter zullen worden toegepast en in een meer repressief en wreder systeem.

Laster en ongefundeerde kritiek op de *de facto*-regering is verboden – al wordt opbouwende kritiek inzake nog on vervulde beloften van de taliban, die hun rol als legitieme heersers erkent, tot op zekere hoogte gedoogd – en verder moeten nationale en internationale ngo's hun vrouwelijke medewerkers op non-actief zetten, zo niet kunnen zij hun licentie verliezen, is het voor vrouwen verboden om voor VN-agentschappen te werken, is universitaire scholing voor vrouwen geschorst, moeten schoonheidssalons sluiten en moet het vieren van niet-soennitische feestdagen worden vermeden. Naast deze nationale decreten en instructies, die aanleiding geven tot het institutionaliseren van een genderapartheid, werden er in sommige provincies ook bijkomende instructies uitgevaardigd (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 24; EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 24).

De *de facto*-autoriteiten hebben sinds de machtsovername enkele instructies gegeven in decreten en algemene richtlijnen, maar in de eerste jaren na de overname waren er weinig instructies op schrift beschikbaar. In plaats daarvan werden instructies en richtlijnen gecommuniceerd via verschillende kanalen, waaronder sociale media en tijdens interviews met de media. Hoewel er nog steeds per decreet wordt geregeerd, heeft de *de facto*-regering het wetgevingsproces geformaliseerd, waarbij een commissie wetsvoorstellen beoordeelt voordat ze worden voorgelegd aan de uiteindelijke goedkeuring van de opperste leider. Uitgevaardigde decreten worden heden gebundeld en gepubliceerd in openbare bladen omdat de authenticiteit van decreten die op sociale media werden gepubliceerd moeilijk te controleren was en soms niet ernstig werd genomen. Ondanks een meer geformaliseerd proces, worden instructies nog steeds mondeling en in verschillende andere vormen gegeven, waarbij soms onduidelijkheid bestaat over hun juridische status. Lokale *de facto*-staatsdepartementen, evenals lokale afdelingen van de MPVPV, hebben bovendien hun eigen instructies uitgevaardigd, volgens UNAMA. Voorts verklaarde een anonieme internationale organisatie aan de COI-eenheid van het Zweedse migratieagentschap dat niet alle instructies worden gepubliceerd, waardoor het enige tijd kan duren voordat iedereen op de hoogte is van het bestaan ervan. De uitgevaardigde instructies blijven vaak vaag geformuleerd, wat ruimte laat voor verschillende interpretaties. Er wordt gesuggereerd dat de formuleringen opzettelijk vaag zijn gehouden om onder andere de ambiguïteit van het beleid te vergroten en ruimte te laten voor aanpassingen (EUAA,

Afghanistan Country Focus, januari 2026, p. 29-30). Dit resulteert in onzekerheid en kan leiden tot arrestatie voor wat legaal lijkt, terwijl sommige instructies worden aangekondigd maar dode letter blijven (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 95, geciteerd in CEDOCA, *COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*, 14 december 2023; EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 29-30). Functionarissen van de *de facto*-autoriteiten op provinciaal niveau roteren op regelmatige basis wat een impact heeft op de lokale toepassing van restricties en verschillende bronnen zien een algemene trend waarbij instructies op meer uniforme wijze worden toegepast en lokale variaties verminderen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 29). Het is voor de Afghaanse bevolking evenwel nog steeds niet duidelijk welke regels waar van toepassing zijn en er blijft volgens sommige bronnen sprake van een juridisch vacuüm, ook na de publicatie van de moraliteitswet (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 27).

Binnen hun mandaat kan het MPVPV-personeel regels en instructies stapsgewijs afdwingen via een aanmaning, bedreiging, boetes, opsluiting of elke straf die het personeelslid passend acht en dat niet tot de exclusieve bevoegdheid van een rechtbank behoort (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 30). Opgelegde restricties lijken over het algemeen op striktere wijze afgedwongen te worden in rurale gebieden dan in steden zoals Kabul en in sommige conservatieve gebieden zijn lokale waarden al in overeenstemming met opgelegde regels. De MPVPV treedt evenwel strenger op in bepaalde periodes en was ook in Kabul na de afkondiging van de moraliteitswet veel meer aanwezig (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 32 en EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 30).

In de periode 15 augustus 2021 tot 31 maart 2024 documenteerde UNAMA 1.003 gevallen waarbij de handhaving door MPVPV-personeel van voorschriften gepaard ging met schendingen van de fysieke en mentale integriteit van personen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 27).

Aanvankelijk werd een tendens waargenomen onder taliban-rechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november 2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle taliban-rechters op om de sharia volledig toe te passen en 'hudud'- en 'qisas'-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen. Verschillende gevallen van openbare geseling volgden op deze verklaring in het hele land. Lijfstraffen worden nog steeds regelmatig toegepast (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 43).

In het bijzonder wat betreft 'zina' – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. 'Zina' is één van de 'hudud'-misdaden (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 7, voetnoot 1). In het Algemeen Ambtsbericht wordt gesteld dat geen betrouwbare gegevens bestaan over de bestraffing van 'zina' en dat het moeilijk is cijfers te vinden van aantallen lijfstraffen voor deze specifieke 'hudud'-misdad aangezien de politie deze cijfers niet meedeelt (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 130).

Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, "Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban's second Emirate", van 15 juni 2022 in EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid.

Door de beperkingen waaraan bronnen onderhevig zijn, bestaan er ook geen exacte cijfers over het aantal uitgevoerde lijfstraffen. UNAMA maakt melding van honderden gevallen van "wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing" waaronder openbare geseling, afranseling, zweepslagen en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname. Ook AW en Rawadari rapporteerden gevallen van zweepslagen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 43-44). Uit voormelde *Country Focus* van januari 2026 (p. 44) blijkt dat het aantal lijfstraffen in 2025 is toegenomen in vergelijking met de voorgaande periode.

De plaatsvervangende taliban-opperrechter kondigde aan dat rechtbanken in het hele land 175 personen hadden veroordeeld tot 'qisas'-straffen, 37 tot steniging en 103 tot 'hudud'-straffen zoals zweepslagen en amputatie (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 130). Volgens de lokale media bron Hasht-e-Subh, op basis van cijfers van het *de facto*-Hooggerechtshof en eigen berichtgeving, werden 715 personen (waarvan 136 vrouwen) onderworpen aan zweepslagen in de periode tussen de machtsovername en 17 augustus 2024 in de 31 Afghaanse provincies. Deze straf werd opgelegd onder meer wegens buitenechtelijke relaties, diefstal maar ook het niet naleven van de kledijvoorschriften, het drinken van alcohol en het telefoneren met 'niet-mahram' personen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 43-44).

Een professor aan de American University of Afghanistan wees erop dat bij het uitspreken van lijfstraffen in principe een zeer hoge bewijsstandaard geldt. Het grote aantal lijfstraffen dat reeds werd uitgevoerd wijst er volgens hem echter op dat een zeer 'soepele' bewijsstandaard wordt gehanteerd door de taliban. Bovendien worden opgelegde straffen niet steeds vooraf gegaan door een rechterlijke procedure, maar worden ze veeleer opgelegd via individuele, *ad hoc*-beslissingen, bijvoorbeeld door leden van de MPVPV en de *de facto*-politie, wanneer deze vaststellen tijdens controles op straat dat burgers zich niet aan de opgelegde regels houden (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 29).

De scheiding van mannen en vrouwen in het openbare leven op straat wordt door controleurs van de MPVPV gecontroleerd, die volgens sommige bronnen ook vragen stelden over de kernelementen van de islam of over de sharia en mensen die hierop niet het juiste antwoord gaven naar het politiebureau brachten (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban alsook personen die mensenrechtenkwesties onder de aandacht brachten (Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23-24 waarnaar wordt verwezen in de EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022; EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 20; EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 25 en EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 23). In september 2025 sloten de taliban de toegang tot internet in heel Afghanistan af, volgens sommige bronnen om 'immorele inhoud' te bestrijden (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 22). Volgens Dr. Schuster hebben de taliban sociale media profielen gemonitord en werden mensen beschuldigd van morele corruptie (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 98). Een andere bron stelt dat het monitoren van sociale media vooral leidde tot het opsporen van personen die kritiek uitten in eigen naam (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 44). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie ('*Ministry of Communications and Information Technology*') wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met "*immorele inhoud*" te beperken (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 44). Volgens verschillende bronnen controleren de taliban niet alleen sociale media netwerken maar luisteren zij ook mee met telefoongesprekken, ook met personen die vanuit het buitenland naar familieleden in Afghanistan belden (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 44, 80, 116; EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 25). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23). Er zijn ook taliban aanhangers online actief die bedreigende commentaren posten bij berichten van personen die kritiek uiten op de *de facto*-regering en ijveren voor vrouwenrechten. Er is evenwel geen sterk bewijs dat het om door de taliban gecoördineerde acties zou gaan. Er wordt ook melding gemaakt van twee Afghanen in Duitsland die online kritiek hadden geuit op de taliban en wiens families in Afghanistan door de taliban werden gearresteerd (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 26, 45).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige taliban-segmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Haibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de "*geloofsethiek en denkwijze*" van Afghanen die Afghanistan verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLONews, "*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*", 8 december 2021 in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, maar ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 50-51).

Desalniettemin hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren

gevlucht op om terug te keren, alsook alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban.

Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan en dat tot september 2025 zes miljoen Afghanen zijn gerepatriëerd vanuit Iran en Pakistan, waarbij zij materiële ondersteuning kregen om terug te keren naar hun regio van oorsprong (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 46 en 47). Vele terugkeerders komen toe in Afghanistan zonder middelen en sommigen hebben zelfs nog nooit een voet in Afghanistan gezet. Er wordt vastgesteld dat het voor vele Afghanen, mede gelet op de precare humanitaire situatie in het land, moeilijk is om te (her)integreren in Afghanistan wanneer zij er niet (meer) over een sociaal netwerk beschikken, dat hen kan helpen bij het vinden van werk. Terugkeerders zonder sociaal netwerk in Afghanistan worden soms als buitenlanders beschouwd, onder meer door het hebben van een ander accent, andere kleding en ander gedrag. Een aanpassing aan de nieuwe regels en normen onder het huidige talibanregime is nodig om stigmatisering te vermijden (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 48-49).

De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en de informatie hierover blijft beperkt en anekdotisch. Volgens persberichten stuurde Frankrijk in maart 2023 één Afghaanse man en Duitsland in maart 2024 28 Afghanen gedwongen terug. In juli 2025 stuurde Duitsland nogmaals 81 Afghanen gedwongen terug. Oostenrijk stuurde in oktober 2025 een Afghaanse man terug. Het ging telkens om personen die criminele feiten hadden gepleegd. Volgens Der Spiegel werden deze personen opgesloten bij terugkeer maar na een week weer vrijgelaten, terwijl een aantal onder een vorm van huisarrest geplaatst werden en ondervraagd werden. Volgens het Duitse Tagesschau hebben de *de facto*-autoriteiten van de terugkeer van Afghanen uit Europa in 2025 geprofiteerd om via video's te laten voorkomen dat zij terug welkom worden geheten in Afghanistan en wordt migratiemanagement aangegrepen om in de afwezigheid van diplomatieke erkenning relaties aan te knopen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 50). Een prominent activist voor het recht op onderwijs voor meisjes werd begin 2023 gearresteerd na een bezoek aan Brussel waar hij diplomaten en EU-ambtenaren had ontmoet en werd vervolgens zeven maanden opgesloten (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 44- 45).

Volgens het Algemeen Ambtsbericht is het, net omwille van de beperkte en anekdotische informatie hierover, onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij behandeld zouden worden bij terugkeer naar Afghanistan (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 53-55; Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 148-149; CEDOCA, *COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*, 14 december 2023, p. 36).

Het rapport van het Zwitserse Staatssecretariat für Migration (SEM), *Focus Afghanistan. Return from abroad*, van 14 februari 2025 (waarnaar wordt verwezen in de EUAA, *Afghanistan Country Focus* van januari 2026) handelt specifiek over terugkeerders. Het rapport vermeldt dat in de luchthaven van Kabul, het 'Immigration Department', dat handelt onder het Ministerie van Binnenlandse zaken, verantwoordelijk is voor de grenscontroles in de luchthaven. Zij zijn ook verantwoordelijk voor andere checkpoints aan de grens. Op de luchthaven wordt een screening uitgevoerd van binnenkomende terugkeerders door de grenscontroleautoriteiten en de geheime dienst GDI van de *de facto*-regering. Een bron vermeldt dat personen die toekomen vanuit een westers land, bij binnenkomst meer vragen moeten beantwoorden dan andere reizigers, zeker als ze westerse kledij dragen. Een andere bron vermeldde dan weer dat het zeer regelmatig en zelfs dagelijks voorkomt dat personen toekomen uit westerse landen en dat dit niet tot problemen leidt met binnenkomstcontroles. Tijdens hun missie naar Kabul in november 2024, stelden onderzoekers van SEM vast dat de grenscontroles in de luchthaven van Kabul niet significant verschillen van deze in andere luchthavens. Stelselmatige interviews door personeel van de GDI komen niet voor. De taliban of de GDI hebben lijsten en biometrische gegevens van vroegere overheidsmedewerkers in de veiligheidsdiensten. Zij kunnen deze personen dus identificeren bij controles (p. 17). Arrestaties vinden niet systematisch plaats. Volgens een bron is dit echter wel mogelijk als er een verband wordt vermoed met actieve verzetsgroepen zoals het 'National Resistance Front' (hierna: NRF) of het 'Afghanistan Freedom Front' (hierna: AFF). Ook voormalige medewerkers van de geheime dienst lopen naar verluidt een bijzonder risico. Bij mensen met een buitenlands paspoort wordt speciale aandacht besteed aan mogelijke spionnen en mensen die banden hebben met de organisatie 'Islamic State Khorasan Province' (hierna: ISKP).

De IOM is verantwoordelijk voor terugkeerders vanuit Turkije en interviewt hen systematisch. In 2022 werden nog eerder agressieve ondervragingen en onderzoek op de luchthaven gemeld ten aanzien van terugkeerders uit Turkije, maar nu is dit niet meer het geval, omdat deze terugkeerders uit Turkije nu veeleer beschouwd worden als "*poor guys*" of sukkelaars. Turkije deelt de passagierslijsten met de Afghaanse *de facto*-autoriteiten. In 2024 had slechts 2 % van de terugkeerders een paspoort. Verder reisde 97,5 % van hen met een tijdelijk reisdocument dat lijkt op een taskara, specifiek uitgereikt voor hun terugkeer (p. 17-18).

De enige informatie die beschikbaar is over de behandeling van terugkeerders uit een westers land, betreft de chartervlucht vanuit Duitsland in augustus 2024 met 28 veroordeelde criminelen. Deze gerepatrieerden werden oorspronkelijk vastgehouden in een gebouw bij de luchthaven. Daar werden ze geïnterviewd door de *de facto*-autoriteiten om hun identiteit na te gaan en daarna werden ze vrijgelaten. Hun familieleden moesten een verklaring ondertekenen dat deze personen geen misdaden meer zouden begaan. Het is niet gedocumenteerd of al deze personen zijn vrijgelaten. Volgens Der Spiegel zouden sommigen nog onder huisarrest staan. Enkel van hen getuigden later in Afghaanse media (p. 18).

De situatie na binnenkomst via de luchthaven van Kabul is de volgende. In 2021 is de IOM gestopt met het vrijwillig terugkeerprogramma vanuit Europese landen. In 2023 werd de ontvangstbalie in de luchthaven heropend. Deze wordt gezamenlijk bemand door de IOM en het Afghaanse Ministerie van Vluchtelingen en Repatriëringen. Specifiek voor terugkeerders uit Turkije is er financiële steun van de IOM. Volgens een bron moeten vele jonge mannen voor zichzelf zorgen eens ze de luchthaven verlaten (p. 28-29).

Er zijn geen bewijzen van arrestaties of mishandeling door de taliban bij binnenkomst van terugkeerders via de luchthaven of via land. De SEM heeft tijdens zijn onderzoek geen bewijs gevonden van systematische vervolging of intimidatie van terugkeerders. Er wordt vanuit gegaan dat de bronnen die voor het SEM-rapport zijn geraadpleegd, dit anders wel zouden hebben gemeld. In plaats daarvan zijn de meeste bronnen het erover eens dat de taliban terugkeerders over het algemeen goed behandelen en dat er geen sprake is van specifieke vervolging tegen hen uitsluitend omdat ze terugkeerders zijn. Niettemin zijn er aanwijzingen dat dergelijke aanvallen af en toe voorkomen of dat terugkeerders daar bang voor zijn. Er zijn wel indicaties dat vervolging of mishandeling kan voorkomen tegen personen die behoren tot een risicoprofiel en hun familieleden. Vervolging of mishandeling door de *de facto*-overheden wordt vooral gemeld in het geval van enkele risicogroepen, en zelfs dan niet systematisch: voormalige hoge ambtenaren en politici, voormalige veiligheidstroepen, mensenrechtenactivisten (p. 35-36).

De *de facto*-overheden hebben over het algemeen weinig achtergrondinformatie over terugkerende personen. Ze zijn niet in staat om alle terugkeerders te volgen en te controleren (p. 37).

Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23 en 38 in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 55). Het is voor de taliban in dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 44).

Het Noorse Landinfo benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat er een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen mogelijk zijn en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen, dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in Afghanistan naar waar deze persoon terugkeert (CEDOCA, *COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*, 14 december 2023, p. 36).

Bronnen geven ook aan dat individuen die als “*verwesterd*” worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als “*verraders*” of “*ongelovigen*”. Een bron geeft aan dat personen die worden beschouwd als ‘beïnvloed’ door westerse waarden, met argwaan worden bekeken en door de taliban kunnen worden gevisieerd, waarbij personen in verstedelijkte gebieden, middenveldactivisten, personen die een westerse opleiding hebben gevolgd of personen die een levensstijl hadden aangenomen die afwijkt van de plaatselijke gebruiken in het bijzonder worden genoemd (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 51).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 51; EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 51). Stigmatisering is onder meer het gevolg van de kosten van emigratie, vaak betaald door de uitgebreide familie, hetgeen leidt tot onbetaalde schulden en vergaande economische gevolgen voor familieleden. Een bron vermeldt dat terugkeerders uit Europa vaak vermijden kenbaar te maken dat zij uit het Westen werden gerepatrieerd om stigmatisering te vermijden. Voorts wordt gesteld dat roddels zich snel verspreiden, waarbij een terugkeerder uit Europa vaak wordt verdacht ‘besmet’ te zijn met westerse waarden en ideeën, zijn eigen cultuur te zijn ‘verloren’ en verboden handelingen te hebben gesteld, zoals niet bidden, zich bekeren tot het christendom, alcohol drinken of omgaan met vrouwen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 48-49). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen kunnen worden aangeduid: (1) personen *“die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden”*, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en; (2) personen die zijn beïnvloed door buitenlandse waarden of als zodanig worden gezien, ook wel benoemd als personen die *“verwesterd”* zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, die kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht. Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risicoanalyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van *‘zina’* kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

In de *Country Guidance: Afghanistan* van de EUAA wordt gesteld dat vervolging van personen die onder deze profielen vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. De richtsnoeren van EUAA kunnen worden bijgetreden (EUAA, *Country Guidance: Afghanistan*, mei 2024, p. 57-61).

4.8.2.2. In de bestreden beslissing wordt betreffende de opgeworpen vrees voor vervolging door de taliban omwille van zijn verblijf in Europa, onder meer gesteld wat volgt:

“Met betrekking tot het feit dat u aangeeft dat u vreest dat u als ongelovige beschouwd zal worden (NPO1, p. 20) omwille van uw verblijf in België en dat men zou zien dat u anders bent dan lokale mensen en bestraffen zal, dient vooreerst opgemerkt te worden dat u deze vrees voor het eerst helemaal op het einde van uw persoonlijk onderhoud op het CGVS opwerpt hetgeen de ernst van uw vrees relativeert. Noch bij uw interview op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) (Vragenlijst CGVS afgenomen op de DVZ d.d. 02/03/2022), noch bij het uiteenzetten van uw vrees eerder in het onderhoud op het CGVS maakte u hier melding van. Na de uiteenzetting van uw relaas werd u nochtans uitdrukkelijk gevraagd of er verder nog redenen waren waarom u niet terug kon naar Afghanistan, waarop u ontkennend antwoordde (NPO1, p. 8). Indien u daadwerkelijk een vrees voor vervolging zou koesteren omwille van uw verblijf in België en u vreest om als anders dan de lokale bevolking gepercipieerd te worden, mag verwacht worden dat u dit eerder in het onderhoud op het CGVS ter sprake zou brengen wanneer u gevraagd werd naar de redenen waarom een terugkeer onmogelijk zou zijn voor u.

Daarenboven moet worden vastgesteld dat u tot zeventien- à eenentwintigjarige leeftijd in Afghanistan hebt verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat u in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. U verklaarde altijd naar school te zijn geweest in Afghanistan, regelmatig te bidden en het land nooit eerder verlaten te hebben (NPO1, p. 3). U had er verschillende sportieve hobby's en speelde wekelijks cricket met een aantal Afghaanse vrienden (NPO1, p. 3, 9). Bijgevolg dient besloten te worden dat u door uw jarenlange deelname aan de Afghaanse maatschappij bij uw vertrek uit Afghanistan al gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. In Turkije verbleef u bij Afghanen en had u enkel met hen contact (NPO3, p. 2) en ook in België gaat u uitsluitend om met Afghanen (NPO3, p. 4). Daarom kan niet worden aangenomen dat u, na een verblijf van minder dan twee jaar in België, totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

U stelt dat u verwesterd bent omdat u haalt aan dat u in België anders gekleed gaat, naar de discotheek gaat en een nieuwe haarstijl heeft (NPO3, p. 9). In dit verband moet er op gewezen worden dat de in Afghanistan aanwezige beperkingen, zoals bijvoorbeeld kledij en sociale omgang, gebaseerd zijn op de heersende culturele normen en waarden en algemene in Afghanistan geldende regels betreffen. U toont op geen enkele manier aan dat kledij, haarstijl en het uitgaansleven deel uitmaakt van of dermate fundamenteel is voor uw identiteit of morele integriteit dat er van u niet mag verwacht worden dat u dit opgeeft indien u hierdoor

concrete en geloofwaardige problemen met derden zou riskeren. Evenmin heeft u aannemelijk gemaakt dat deze levensstijl een uiting is van uw politieke of religieuze overtuiging. U bent er niet in geslaagd aan te tonen dat u dermate verwesterd zou zijn dat u zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, en dat u bij een terugkeer naar Afghanistan aldaar niet zou kunnen aarden en uw leven er niet zou kunnen opnemen en uitbouwen.

Uw aanwezigheid op een workshop van het Rode Kruis van één dag over gendergelijkheid, intimidatie, geweld en samenleven zegt niets over uw denkbeelden hieromtrent, laat staan over enige gegronde vrees voor vervolging ten gevolge hiervan. Dat u via een uitzendkantoor werk verricht in een textielbedrijf zoals blijkt uit een attest wordt op zich niet betwist. Daar waar kan worden aangenomen dat u tijdens uw verblijf in België kennis heeft gemaakt met bepaalde westerse waarden en normen, toont u evenwel nergens concreet aan dat u deze waarden en normen ook daadwerkelijk geïnternaliseerd heeft, in die mate dat zij fundamenteel deel zijn gaan uitmaken van uw identiteit en morele integriteit en dat van u niet meer zou kunnen worden verwacht dat u er afstand van neemt teneinde zich aan te passen aan het in Afghanistan vigerende normen- en waardenpatroon, zoals vormgegeven door de Taliban en de conservatieve geledingen van de Afghaanse samenleving. Evenmin toont u in concreto aan dat u gedurende uw verblijf in België kenmerken of gedragingen heeft ontwikkeld die u moeilijk of nagenoeg onmogelijk zal kunnen veranderen of verbergen en waardoor u bij een terugkeer naar Afghanistan zal bestempeld worden als zijnde besmet door het Westen of anderszins de negatieve aandacht zou trekken van de Afghaanse gemeenschap in het algemeen of de Taliban in het bijzonder.

Verder blijkt uit voorgaande vaststellingen dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de Taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de Taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat u daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.."

Verzoeker kan dan ook niet dienstig betogen dat verweerder naliet om de problemen die hij intussen zou kunnen hebben omwille van zijn verblijf in Europa te beoordelen.

4.8.2.3. Uit het verzoekschrift, de aanvullende nota en verzoekers verklaringen ter terechtzitting kan voorts ook niet worden afgeleid dat verzoeker bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan, te meer "*moet worden vastgesteld dat u tot zeventien- à eenentwintigjarige leeftijd in Afghanistan hebt verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat u in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. U verklaarde altijd naar school te zijn geweest in Afghanistan, regelmatig te bidden en het land nooit eerder verlaten te hebben (NPO1, p. 3). U had er verschillende sportieve hobby's en speelde wekelijks cricket met een aantal Afghaanse vrienden (NPO1, p. 3, 9). Bijgevolg dient besloten te worden dat u door uw jarenlange deelname aan de Afghaanse maatschappij bij uw vertrek uit Afghanistan al gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen.*"

Uit de loutere omstandigheid dat verzoeker inmiddels 4 jaar in België verblijft, kan niet worden afgeleid dat hij hierdoor dermate verwesterd is dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan. De duur van zijn verblijf in België sinds 1 maart 2022, *in casu*, 4 jaar, is niet van die aard dat kan worden aangenomen dat verzoeker dermate is verankerd in de Belgische samenleving dat hij geen sterke voeling meer zou hebben met zijn land van herkomst en niet langer bekend zou zijn met de Afghaanse normen en waarden. Zodoende kan niet worden aangenomen dat verzoeker totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift stelt dat hij intussen een heel andere kleding stijl heeft, geen lange baard heeft, in zijn vrije tijd graag naar muziek luistert, zijn reis en verblijf in Europa en zijn verblijf in België sinds 2 jaar duidelijk een impact op hem hebben achtergelaten, dat hij leerde zelfstandig te zijn en voor zichzelf beslissingen te nemen, dat hij het intussen onmogelijk acht om zich te re-integreren in de Afghaanse samenleving die gebaseerd is op het belang van hiërarchie, dat hij zich gebruiken en gewoonten eigen heeft gemaakt die onverenigbaar zijn met de sociaal aanvaardbare gedragingen in een door de taliban geregeerd Afghanistan, dat het voor hem zeer natuurlijk geworden is om te praten met vrouwen, om hen vragen te stellen en om hun mening te waarderen, dat hij ook opmerkte dat in Europa mensen elkaar aankijken wanneer ze een gesprek voeren, dat dit een gewoonte is die hij overnam en dat hij bovendien niet langer bekend is met de regels en sociaal aanvaardbare gedragingen die door de taliban worden opgelegd, beperkt

hij zich tot blote beweringen die hij, behoudens zijn verblijf van meerdere jaren in België en het feit dat hij geen lange baard heeft, op geen enkele wijze staft of onderbouwt. Bovendien toont hij met voornoemd betoog hoogstens aan dat hij zich in zekere mate aanpast aan de omstandigheden van zijn verblijf alhier, doch dit is, rekening houdend met het geheel aan informatie die zich in het rechtsplegingsdossier bevindt, niet van die aard om te leiden tot de vaststelling dat verzoeker dient te vrezen voor vervolging wegens een terugkeer uit Europa en (een toegeschreven) verwestering. Verzoeker maakt immers niet *in concreto* aannemelijk dat hij omwille zijn levensstijl in België, bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden, noch als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden door de taliban, die hem zouden kunnen beschouwen als een persoon die waarden heeft ontwikkeld die vreemd zijn aan de door hen verdedigde waarden.

Verzoeker maakt dan ook geenszins concreet aannemelijk dat door zijn ingesteldheid en gedrag zijn leven onmiddellijk in gevaar zou zijn bij terugkeer, noch dat voor hem een terugkeer zeer gevaarlijk zou zijn gezien de taliban niet vergevingsgezind zijn ten aanzien van personen die hun regels overtreden, laat staan indien het jongens betreffen die terugkeren van een lang verblijf in Europa. Hij toont met zijn betoog niet aan dat zijn vrees om als verwesterd gepercipieerd te worden reëel en gegrond is.

Waar hij tracht het zich eigen maken van de westerse normen en waarden, te onderbouwen door het voorleggen van bewijzen/foto's van tewerkstelling, van taallessen en van het boksen (training, lesgeven en wedstrijden) alsook van verschillende getuigenverklaringen, door te wijzen op zijn kennis van de Nederlandse taal en door te verklaren dat hij in België open bloeide en opgroeide en door ter terechtzitting te verklaren dat hij in de toekomst een coach voor jongeren wil zijn, dat hij wil deelnemen aan bokswedstrijden in het buitenland en dat hij ook Belgische vrienden heeft, wijst de Raad erop dat de voorgelegde stukken en verklaringen getuigen van een tewerkstelling, van het ontvangen van een loon, van de kennis van de Nederlandse taal, van de bereidheid van verzoeker om te werken en zich te integreren en van zijn deelname aan het sociale leven in België en participatie in de Belgische maatschappij – vooral in het boks milieu – alsook van zijn karakter, inzet, motivatie en talent in het boksen. De Raad wijst erop dat dit aan toont dat verzoeker zich in zekere mate aanpast aan de omstandigheden van zijn verblijf alhier, doch dat dit, rekening houdend met het geheel aan informatie die zich in het rechtsplegingsdossier bevindt, niet van die aard is om te leiden tot de vaststelling dat verzoeker dient te vrezen voor vervolging wegens een terugkeer uit Europa en (een toegeschreven) verwestering. Verzoeker maakt immers niet *in concreto* aannemelijk dat hij omwille zijn job, zijn taalkennis, zijn inspanningen en zijn sociale contacten in België en door lidmaatschap en actieve deelname in een boks vereniging in België, bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden, noch als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden door de taliban, die hem zouden kunnen beschouwen als een persoon die waarden heeft ontwikkeld die vreemd zijn aan de door hen verdedigde waarden.

Betreffende de voorgelegde werk gerelateerde documenten en de getuigenissen van verzoeker en derden kan de Raad enkel vaststellen dat een tewerkstelling, het kennen van het Nederlands, het hebben van Belgische vrienden, zijn deelname aan het sociale leven in België, zijn integratie-inspanningen en zijn actieve lidmaatschap bij een boks vereniging in België niet aantonen dat verzoeker dermate is verwesterd dat hij zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, dan wel dat hij als dusdanig zal worden gepercipieerd. Deze stukken tonen immers geenszins een daadwerkelijke verwestering aan, *i.e.* een internaliseren van westerse waarden en normen, noch kunnen voormelde elementen op afdoende wijze een toegeschreven verwestering aannemelijk maken.

Verzoeker stelt nog in zijn verzoekschrift dat hij niet langer naar de moskee gaat en ook niet vaak meer bidt, maar toont niet aan dat hij zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels of gebruiken of dat hij omwille van zijn opvattingen vervolging riskeert of een reëel risico op ernstige schade loopt.

Ter terechtzitting stelt verzoeker dat hij niet terug kan naar Afghanistan, dat hij daar niet kan trainen, dat boksen niet meer mag in Afghanistan.

De Raad merkt vooreerst op dat verzoeker zich in de loop van de administratieve procedure nooit uitdrukkelijk heeft beroepen op zijn hoedanigheid als bokser om een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade aan te tonen. Voorts beperkt verzoeker zich tot loutere beweringen en toont hij niet aan dat de taliban thans een probleem zouden hebben met het beoefenen van de bokssport in Afghanistan of elders. De Raad wijst erop dat uit de door verweerder bijgebrachte en geactualiseerde landeninformatie evenwel geenszins blijkt dat het louter beoefenen van een sport en meer bepaald boksen een doorn in het oog van de taliban zou zijn en dat dergelijke profielen systematisch vervolgd (kunnen) worden. De Raad merkt op dat de beschikbare informatie, waarop de Raad vermag acht te slaan, geen melding maakt van het feit dat mannelijke sportbeoefenaars specifiek gevisieerd zouden worden of dat sportbeoefening door mannen als problematisch wordt beschouwd en evenmin kan hieruit afgeleid worden dat het beoefenen van

sport/boksen als dusdanig tegenstrijdig is met de waarden en normen in Afghanistan na de machtsovername door de taliban.

De Raad wijst er verder op dat een door louter tijdsverloop ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij verzoeker aannemelijk maakt dat deze levenswijze een uiting is van een religieuze of politieke overtuiging, dan wel als dusdanig kan worden gepercipieerd, of bijzonder belangrijk is voor hem en een wezenlijk bestanddeel vormt van zijn identiteit of zijn morele integriteit. Het komt aan verzoeker toe om dit aan te tonen, met name dat hij bepaalde concrete gebruiken of elementen van een levensstijl heeft aangenomen die deel uitmaakt van of dermate fundamenteel is voor zijn identiteit of morele integriteit dat er van hem niet mag worden verwacht dat hij afziet van dit gedrag of deze levenswijze opgeeft om een dreigende vervolging te ontlopen wegens niet-naleving van heersende regels en normen in Afghanistan. Verzoeker blijft daartoe evenwel in gebreke.

Verzoeker is niet in staat om *in concreto* aan te tonen dat in zijn hoofd sprake is van aangenomen westerse waarden en normen waardoor hij bij terugkeer naar Afghanistan met een redelijke mate van waarschijnlijkheid door de traditionele Afgaanse maatschappij en de taliban zal worden gepercipieerd als niet-conformerend aan de aldaar heersende waarden en normen én omwille daarvan zal worden geëvalueerd/vervolgd.

Verzoeker geeft geen enkele duiding over de normen en waarden die hij dan wel zou hebben aangenomen waardoor hij bij terugkeer naar Afghanistan een risico op vervolging zou lopen in de zin van het Vluchtelingenverdrag.

De uiteenzetting van verzoekers vermeende verwestering is te summier en te beperkt en mist bovendien de nodige verdere stoffering, onderbouwing, concretisering en uitwerking om enige (toegeschreven) verwestering aannemelijk te maken. Het komt hierbij niet aan de Raad om te gissen naar bepaalde gedragingen die verzoeker zich al dan niet zou hebben eigen gemaakt.

Uit de stukken van het administratief dossier blijken ook geen andere concrete elementen op grond waarvan zou kunnen worden besloten dat verzoeker zich door zijn verblijf van 4 jaar in België fundamentele westerse maatschappelijke normen en waarden heeft geïnternaliseerd die raken aan zijn identiteit en morele integriteit waardoor een vrees voor vervolging of het risico op het lijden van ernstige schade in zijn hoofd zou kunnen worden vastgesteld.

Er wordt voorts niet betwist dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering, discriminatie of uitstoting. De Raad herhaalt dat individuen die als “*verwesterd*” worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als “*verraders*” of “*ongelovigen*”, dat personen die worden beschouwd als ‘beïnvloed’ door westerse waarden, met argwaan worden bekeken en door de taliban kunnen worden geëvalueerd, waarbij personen in verstedelijkte gebieden, middenveldactivisten, personen die een westerse opleiding hebben gevolgd of personen die een levensstijl hadden aangenomen die afwijkt van de plaatselijke gebruiken in het bijzonder worden genoemd (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 51). De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 51; EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 51). Stigmatisering is onder meer het gevolg van de kosten van emigratie, vaak betaald door de uitgebreide familie, hetgeen leidt tot onbetaalde schulden en vergaande economische gevolgen voor familieleden. Een bron vermeldt dat terugkeerders uit Europa vaak vermijden kenbaar te maken dat zij uit het Westen werden gerepatrieerd om stigmatisering te vermijden. Voorts wordt gesteld dat roddels zich snel verspreiden, waarbij een terugkeerder uit Europa vaak wordt verdacht ‘besmet’ te zijn met westerse waarden en ideeën, zijn eigen cultuur te zijn ‘verloren’ en verboden handelingen te hebben gesteld, zoals niet bidden, zich bekeren tot het christendom, alcohol drinken of omgaan met vrouwen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 48-49). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afgaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Verzoeker reikt echter in het kader van zijn beschermingsverzoek geen concrete elementen of aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden

verstoten, laat staan dat er in zijn hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging of ernstige schade.

In zoverre verzoeker nog zou doelen op “het schrikbewind” van de taliban en citeert uit algemene landeninformatie over het regime van de taliban en de implementatie van de sharia, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd, en waarin willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaatsgrijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Een individuele beoordeling blijft bijgevolg noodzakelijk. Uit het voorgaande is evenwel gebleken dat verzoeker niet concreet aantoont dat hij in de actuele stand van zaken in geval van terugkeer naar Afghanistan als verwesterd zal worden gepercipieerd, noch dat hij niet in staat zal zijn om zich aan te passen aan de heersende waarden en normen. Door in zijn verzoekschrift louter te verwijzen naar en te citeren uit algemene informatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, werpt verzoeker hier geen ander licht op en blijft hij in gebreke *in concreto* een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) aan te tonen.

Verzoeker wijst op het gegeven dat zijn familie problemen kende met de familieleden van A., die banden hadden met de taliban, maar maakt niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban, gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn relaas (zie *supra*). Evenmin zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban, zoals hierboven vastgesteld, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban, laat staan dat zijn vertrek uit Afghanistan om die reden risicoverhogend of -verzwarend zou zijn. Evenmin brengt verzoeker enig concreet element aan waaruit zou blijken dat hij bij terugkeer naar Afghanistan alsnog in het vizier van de taliban zou komen. Daar geen geloof wordt gehecht aan verzoekers vluchtrelaas en de beweerde problemen met de taliban, kan niet worden aangenomen dat de taliban erg goed op de hoogte zullen zijn van verzoekers afwezigheid en terugkeer.

Hierboven werd reeds gesteld dat uit de landeninformatie niet volgt dat voor elke Afghaan die terugkeert louter omwille van zijn verblijf in het buitenland een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen noch dat elke Afghaan louter omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele en sociale normen heeft overschreden. Verzoeker brengt geen concrete elementen aan waaruit het tegendeel kan blijken. Hij brengt ook geen concrete elementen bij waaruit blijkt dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan als verwesterd zou worden gepercipieerd, laat staan dat hij *in concreto* aannemelijk zou maken dat hij daardoor dreigt te worden gevisieerd, gestigmatiseerd en/of vervolgd. Gelet op wat voorafgaat brengt verzoeker in het kader van zijn verzoek geen concrete elementen bij waaruit blijkt dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zou worden gevisieerd omwille van zijn verblijf in Europa.

De algemene informatie waaruit zou blijken dat er niet zonder meer geloof kan worden gehecht aan de belofte van de taliban tot veilige terugkeer vanuit het Westen en de behandeling van personen die proberen te vertrekken en die terugkeren vermag, gelet op het gebrek aan concrete en op verzoekers persoon betrokken elementen, evenmin in hoofde van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aan te tonen.

Waar verzoeker nog een betoog voert in zijn verzoekschrift over het gebrek aan actuele en betrouwbare informatie, wijst de Raad op het gestelde in punt 4.4. De Raad wijst erop dat bij de bovenstaande beoordeling rekening werd gehouden met de uitdagingen waarmee verschillende organisaties worden geconfronteerd in hun bronnenonderzoek. Het volstaat echter niet dat verzoeker deze pijnpunten nogmaals benadrukt, zonder *in concreto* aan te tonen dat de gehanteerde landeninformatie incorrect of niet langer actueel zou zijn, dit onder verwijzing naar nieuwe of bijkomende bronnen.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst naar het arrest nr. 270 813 van 31 maart 2022 van de Raad, wijst de Raad erop dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5.885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3.679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken. De Raad wijst er hierbij nog op dat *in casu* wel degelijk voldoende actuele informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming te kunnen beoordelen.

Ook betreffende de verwijzing van verzoeker naar andere arresten van de Raad, wijst de Raad erop dat dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben en dat verzoeker

niet *in concreto* aantoont dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van de arresten waarnaar hij verwijst kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

4.8.2.3. Aangezien hierboven werd vastgesteld dat niet kan worden aangenomen dat verzoeker is verwesterd of dat hij als dusdanig zal worden beschouwd, is de vraag of de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging omwille van een (toegeschreven) verwestering al dan niet verband houdt met het Vluchtelingenverdrag op grond van het behoren tot een welbepaalde sociale groep, godsdienst of politieke overtuiging, dan ook niet relevant noch dienstig.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, §4 van de Vreemdelingenwet.

Gelet op verzoekers individuele omstandigheden kan *in casu* niet worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en/of een (toegeschreven) verwestering en/of een (toegeschreven) overschrijding van religieuze, morele en/of sociale normen.

4.8.3. Betreffende de socio-economische en humanitaire situatie

4.8.3.1. Artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip 'ernstige schade' in dit artikel heeft betrekking "*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*", met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C- 465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, §1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

Verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C- 542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de *Country Guidance: Afghanistan* van EUAA van mei 2024 (p. 101: "*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*").

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, §1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals

ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie, aangeleverd door verzoeker in zijn verzoekschrift en aanvullende nota en door verweerder in de bestreden beslissing en zijn aanvullende nota, kan niet blijken dat de algemene preciaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de preciaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban, die door de internationale gemeenschap niet wordt erkend als een legitieme Afghaanse overheid, kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevroering van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met verdere gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ook zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie. Tot slot heeft de Afghaanse economie in 2025 nieuwe klappen gekregen waaronder een aanzienlijke vermindering van Amerikaanse hulp en de massale toestroom van terugkeerders uit Pakistan en Iran (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 48). In april 2025 besloot de VS, voorheen de grootste donor, de financiering van bijna al zijn humanitaire programma's stop te zetten en andere donoren volgden dit voorbeeld. Het gevolg is dat honderden gezondheidscentra zijn gesloten, en dat USAID-programma's die miljoenen Afghanen ondersteunen met voedselvoorziening, spoedeisende gezondheidszorg en water, sanitaire voorzieningen en hygiëne zijn opgeschort. Daarnaast keerden in 2025 2,5 miljoen Afghanen terug vanuit Iran en Pakistan. Met als gevolg dat de reeds preciaire humanitaire situatie in Afghanistan verder onder druk wordt gezet. Het hoog aantal terugkeerders heeft onder meer de concurrentie op de arbeidsmarkt verscherpt en heeft de druk op de stedelijke huisvestingscrisis vergroot (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 81 en 85). De meeste terugkeerders komen aan zonder bezittingen en velen hebben nooit een voet in Afghanistan gezet omdat ze al generaties lang in het buitenland wonen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 48). Omwille van de afwezigheid van een sociale welvaartstaat is het hebben van een sociaal netwerk bij terugkeer naar Afghanistan van vitaal belang voor de re-integratie en toegang tot werk voor terugkeerders (EUAA, *Afghanistan Country focus*, januari 2026, p. 48).

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend worden veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan worden veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviséerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

4.7.3.2. Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift en aanvullende nota geen elementen aan die tot een andersluidende conclusie kunnen leiden.

In zoverre verzoeker meent dat de verergering van de humanitaire en socio-economische toestand in Afghanistan door de gedragingen van de nieuwe regering is veroorzaakt en het een direct gevolg is van de internationale sancties, wijst de Raad erop dat hieruit nog niet volgt dat artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De sancties en economische acties worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen het talibanregime en individuele talibanleden. De sancties en economische acties viseren op zich Afghanistan noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstige impact hebben op hun leefomstandigheden en socio-economische situatie. Er is echter in hoofde van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoeker. De vrees dat humanitaire en financiële hulp in de zakken van de taliban zal verdwijnen, leidt niet tot een andere conclusie. De Raad wijst er overigens op dat ook voor de machtsovername door de taliban er in Afghanistan reeds sprake was van misbruik, fraude en corruptie in het kader van buitenlandse fondsen. Voorts is de Raad van mening dat de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat verzoeker *in casu* persoonlijk wordt geviséerd. De Raad herinnert eraan dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt.

4.8.3.3. De Raad onderstreept dat *in casu* uit niets blijkt dat verzoeker in deze context op specifieke en persoonlijke wijze zou (riskeren te) worden geviséerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen. Verzoeker laat na enigszins aan te tonen dat hij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften. Hij toont dit evenmin aan door te wijzen op de mensenrechtenschendingen door en het 'schrikbewind' van de taliban, met inbegrip van een strikte en vergaande toepassing van de sharia.

Hierbij wordt nog volledigheidshalve aangestipt dat verzoeker niet aantoont dat hij bij terugkeer niet meer kan rekenen op enig familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan.

4.8.3.4. Voor zover verzoeker meent dat de huidige situatie in Afghanistan vergelijkbaar is met deze in Somalië ten tijde van het arrest "*Sufi en Elmi*" van het EHRM, kan hij niet worden bijgetreden. In tegenstelling tot de situatie in Somalië ten tijde van het arrest "*Sufi en Elmi*" is er heden in Afghanistan immers wel degelijk een *de facto*-regering aanwezig, met *de facto*-ministers en *de facto*-functionarissen (EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 36- 43). Dat deze regering wordt geleid door de taliban doet daar geen afbreuk aan.

Ook het gegeven dat de taliban de sharia hebben ingevoerd en geïmplementeerd in Afghanistan, net zoals Al-Shabaab in Somalië, maakt niet dat de situatie in Afghanistan vergelijkbaar is met deze in Somalië ten tijde van de uitspraak in de zaak "*Sufi en Elmi*". Overigens is Afghanistan niet het enige land waar de sharia van kracht is. Het grootste verschil is dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan niet het gevolg is van willekeurige oorlogsmethoden of andere geweldshandelingen, zoals dat in de situatie ten grondslag aan het arrest "*Sufi en Elmi*" wel het geval was. Tevens merkt de Raad op dat in het arrest "*Sufi en Elmi*" nergens wordt verwezen naar enige internationale sanctie of de gevolgen ervan. Een ander groot verschil met de situatie die in het arrest "*Sufi en Elmi*" werd besproken, is dat Al-Shabaab internationale hulporganisaties toegang weigerde tot de Somalische gebieden onder zijn controle. Er is in de beschikbare landeninformatie evenwel geen enkele ernstige aanwijzing die erop duidt dat de taliban heden igo's of ngo's op systematische wijze de toegang tot Afghanistan weigeren. Integendeel, zoals vermeld is humanitaire bijstand, hetzij beperkt, blijven doorlopen, ook na de machtsovername en hebben de taliban zelf een oproep om internationale hulp gelanceerd.

4.8.3.5. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift nog verwijst naar het arrest met nr. 270 813 van 31 maart 2022 van de Raad, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5.885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3.679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van dit arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die

onderhavige zaak kenmerken, temeer daar er nu voldoende informatie voorligt over de actuele situatie in Afghanistan.

Waar verzoeker nog zou betogen dat er heden een manifest gebrek is aan voldoende informatie, verwijst de Raad naar wat uiteengezet wordt in punt 4.4.

4.8.3.6. Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM valt *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

4.8.4. Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Hij maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend. Het betoog van verzoeker en de door hem aangebrachte landeninformatie kan niet anders doen besluiten.

4.8.5. Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

4.9. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet

4.9.1. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c) van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd in vergelijking met de periode voordien, die gekenmerkt werd door een gewapende strijd tussen de toenmalige overheid en de taliban. Het einde van deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog interne gewapende confrontaties in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en verzetsgroepen, zoals het NRF en de AFF en anderzijds tussen de taliban en ISKP. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij er ook sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige 'Afghan National Defense and Security Forces' (hierna: ANDSF) alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, (vermeende) tegenstanders, activisten, journalisten en aanhangers van ISKP. Daarnaast hebben er gewapende confrontaties plaats tussen Afghanistan en Pakistan, voornamelijk langs grensgebieden.

Sinds de machtsvername door de taliban is het niveau van willekeurig geweld en het aantal burgerslachtoffers in Afghanistan significant gedaald. Het lagere niveau van willekeurig geweld dat zich doorzette in 2022 werd bevestigd door een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten in 2023, 2024 en 2025.

Uit de meest recente *Country Focus* van EUAA van januari 2026 blijkt dat de daling van het geweldsniveau in Afghanistan zich ook in 2025 heeft doorgezet. Zowel het aantal geweldsincidenten als het aantal burgerslachtoffers is in 2025 verder gedaald in vergelijking met de voorgaande periode. Het aantal incidenten van “*violence against civilians*” wordt bovendien grotendeels toegeschreven aan de *de facto*-autoriteiten, waarbij het gaat om arrestaties, het gebruik van excessief geweld, onder andere bij het bestrijden van criminaliteit, maar ook gevallen waarin de naleving van de sharia wordt afgedwongen, het viseren van medewerkers van de voormalige Afghaanse overheid en hun familieleden en van leden van verzetsgroepen. De provincie Paktika kende in de periode van 1 oktober 2024 tot 30 november 2025 het hoogste aantal burgerslachtoffers (67), gevolgd door Kandahar (48) en Badakhshan (37).⁴

In 2025 vormden het NRF en andere verzetsgroepen geen significante bedreiging voor de territoriale controle van de *de facto*-talibanautoriteiten. Het merendeel van de aanvallen van verzetsgroepen, in de vorm van “*battles*” en “*explosions/remote violence*”, vond plaats in de provincies Kabul, Kunduz en Herat. Hoewel deze aanvallen zijn gericht tegen de *de facto*-veiligheidstroepen, blijkt tevens dat burgers hiervan het slachtoffer kunnen zijn. Het aantal burgerslachtoffers blijft evenwel beperkt. Hieruit kan worden besloten dat de Afghaanse verzetsgroepen op beperkte schaal blijven doorgaan met doelgerichte aanvallen op de *de facto*-autoriteiten, doch dat er in 2025 geen sprake was van een significante toename van deze aanvallen en/of het aantal burgerslachtoffer ten gevolge van deze aanvallen.

ISKP daarentegen viseert zowel de *de facto*-autoriteiten, als burgerdoelwitten, zoals religieuze minderheden of bepaalde profielen. ISKP gebruikt tactieken, zoals zelfmoordaanslagen, berm bommen, magnetische bommen en “*targeted killings*”. Na gerichte acties door de taliban wordt de operationele capaciteit van ISKP als beperkt beschouwd en is er een significante daling van het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen. In 2025 vormde ISKP evenmin een significante bedreiging voor de territoriale controle van de *de facto*-talibanautoriteiten. Hoewel veel van de acties en aanslagen door ISKP gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke “*collateral damage*” onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 58-60).

In 2025 vonden er confrontaties plaats tussen de *de facto*-autoriteiten en de Pakistaanse veiligheidsdiensten, die stellen dat zij hierbij de zogenaamde ‘Pakistaanse taliban’ (‘*Tehreek-e-Taliban*’ (hierna: TTP)) viseren. Zij beschuldigen de taliban ervan dat zij de TTP een onderdak bieden. Hierbij voert het Pakistaanse leger ook luchtaanvallen uit. De confrontaties vonden voornamelijk plaats langs de grens tussen Pakistan en Afghanistan. Ook de meeste luchtaanvallen vonden daar plaats, al vond er ook een luchtaanval op Kabul-stad plaats. De *de facto*-talibanautoriteiten hebben deze Pakistaanse aanvallen proberen te beantwoorden met vergeldingsacties gericht tegen Pakistaanse grensposten. De meest getroffen gebieden zijn de grensdistricten van de provincies Nangarhar, Kunar en Khost. Tijdens deze confrontaties met het Pakistaanse leger, en bij luchtaanvallen van deze laatste, vielen in de grensregio's tientallen burgerslachtoffers. Hoewel bij de Pakistaanse aanvallen ook burgerslachtoffers vielen, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat de Pakistaanse veiligheidsdiensten Afghaanse burgers als doelwit hadden. Volgens VN-gegevens veroorzaakten gevechten tussen de Afghaanse *de facto*-autoriteiten en Pakistaanse veiligheidstroepen minstens 503 burgerslachtoffers in de periode van 10 tot 17 oktober 2025, waaronder 50 doden en 453 gewonden, voornamelijk door luchtbombardementen en grensoverschrijdende beschietingen. UNAMA registreerde voorlopig alleen al in het district Spin Boldak 17 burgerdoden en 346 gewonden. Volgens UCDP veroorzaakten incidenten waarbij Pakistan betrokken was in de referentieperiode van 1 oktober 2024 tot 30 november 2025 37 burgerdoden, waarvan 32 doden in Spin Boldak (provincie Kandahar).

Voorts blijkt wel dat deze Pakistaanse aanvallen zich voornamelijk concentreerden in oktober 2025 en dat er op 19 oktober 2025 een tijdelijk staakt-het-vuren werd afgesloten, hoewel er nadien nog sporadisch luchtaanvallen en gevechten in de grensgebieden tussen beide landen voorkwamen. Van grootschalige en langdurige gevechten met willekeurig geweld tegen burgers is dan ook geen sprake (EUAA, *Afghanistan - Country Focus*, januari 2026, p. 60-63).

De daling van het geweld heeft onder meer als gevolg dat de wegen significant veiliger zijn, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen. Na de machtsovername en het einde van het conflict is ontheemding ten gevolge van conflict of geweld vrijwel volledig gestopt. De ontheemding die momenteel nog plaatsvindt, is voornamelijk het gevolg van natuurrampen. Ten gevolge van incidenten met het Pakistaanse leger raakten in 2025 in een aantal grensdistricten van de provincies Nangarhar en Kunar ongeveer 7.500 personen ontheemd; in het district Spin Boldak (Kandahar) zouden 20.000 families zijn ontheemd als gevolg van Pakistaanse luchtaanvallen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 71). In 2025 is het aantal terugkeerders uit Pakistan en Iran sterk toegenomen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 46).

In Afghanistan is er heden geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van mei 2024 en is gelet op de informatie opgenomen in de *Afghanistan Country Focus* van EUAA van januari 2026 nog steeds actueel.

4.9.2. Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen informatie bij die een ander licht kan werpen op de voorgaande analyse en de geactualiseerde landeninformatie, zoals aangebracht door de commissaris-generaal in de op 2 maart 2026 neergelegde aanvullende nota.

Waar verzoeker een betoog voert over de het gebrek aan (betrouwbare) informatie om een analyse over de veiligheidssituatie in Afghanistan te kunnen maken, wijst de Raad op wat hieromtrent wordt gesteld in punt 4.4.

De Raad merkt voorts nog op dat verzoeker door de loutere verwijzing naar algemene informatie geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen. Verzoeker laat overigens na om concreet toe te lichten hoe de aangevoerde persoonlijke omstandigheden, namelijk dat hij een jonge man is die al een ruime tijd in Europa verblijft, het risico in zijn hoofde zouden verhogen, te meer gelet op de vaststellingen onder punt 4.8.2.

4.9.3. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift opnieuw verwijst naar het arrest nr. 270 813 van 31 maart 2022 van de Raad, herhaalt de Raad dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben en dat verzoeker niet *in concreto* aantoont dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken. De Raad wijst er hierbij opnieuw op dat *in casu* wel degelijk voldoende actuele informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming te kunnen beoordelen.

4.9.4. Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

4.10. Het betoog van verzoeker in de aanvullende nota, neergelegd ter terechtzitting, doet aan het voorgaande niets af. Vooreerst brengt verzoeker ook in deze aanvullende nota geen informatie bij die een ander licht kan werpen op de voorgaande analyses en de geactualiseerde landeninformatie, zoals aangebracht door de commissaris-generaal in de op 2 maart 2026 neergelegde aanvullende nota. Ter volledigheid stelt de Raad vast dat een deel van de informatie waarnaar verzoeker in zijn aanvullende nota verwijst betrekking heeft op de situatie van meisjes en vrouwen, en betreft dan ook vanzelfsprekend niet verzoeker.

Voorts werpt verzoeker ook met zijn betoog over de situatie van terugkeerders die blijkt uit de algemene informatie die hij citeert, waarbij hij onder meer wijst op het element van langdurige afwezigheid uit Afghanistan die in rekening moet genomen worden, geen ander licht op bovenstaande vaststellingen hieromtrent. Hij verwijst verder naar zijn integratie en langdurig verblijf buiten Afghanistan en in Europa en meer specifiek België, maar laat opnieuw na de beweerde verwestering op enige concrete wijze aannemelijk te maken. Verzoeker maakt evenmin aannemelijk dat hij een specifiek profiel heeft waardoor hij een groter risico zou lopen bij terugkeer, zoals in de door hem aangereikte informatie aangegeven.

Waar verzoeker in zijn aanvullende nota betoogt dat integratie-elementen ook een rol spelen in de bredere beoordeling van de evenredigheid bij verwijderingsmaatregelen, dat een terugkeer naar Afghanistan niet alleen kan leiden tot een schending van het non-refoulementbeginsel, maar ook van artikel 8 van het EVRM, wijst de Raad erop dat dit betoog niet dienstig is nu noch de bestreden beslissing, noch dit arrest een beslissing tot terugkeer of verwijdering inhoudt.

Uit wat voorafgaat blijkt voorts dat rekening werd gehouden met het verslag van SEM van februari 2025. Door enkel passages uit dit verslag te citeren, werpt verzoeker geen ander licht op de bovenvermelde analyses.

De Raad merkt nog op dat de thans beschikbare informatie in verband met terugkeer voldoende is en in de regel, voor iemand als verzoeker zonder specifiek profiel, niet problematisch.

Het loutere gegeven dat men zou weten van waar verzoeker exact terugkeert, doet verder geen afbreuk aan wat hierboven wordt uiteengezet, met name dat verzoeker geen daadwerkelijke, noch toegeschreven verwestering aannemelijk maakt, alsook dat niet blijkt dat hij in de specifieke negatieve aandacht zou staan van de taliban. Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden. De focus van de taliban ligt op het opsporen van

tegenstanders of voormalige medewerkers van de veiligheidsdiensten. Verzoeker toont in de huidige stand van zaken echter niet aan dat hij over een specifiek profiel beschikt waardoor hij persoonlijk zou worden gevisieerd bij deze controleposten. Zoals hierboven uiteengezet, blijkt niet dat verzoeker voor zijn vertrek in het vizier stond van de taliban, noch zijn er concrete indicaties die erop wijzen dat hij bij terugkeer in hun vizier zou komen.

Tot slot stelt de Raad nog vast dat verzoeker bij zijn aanvullende nota, neergelegd ter terechtzitting, een "*blanco strafblad*" voegt. Hij verduidelijkt echter niet op welke wijze dit een ander licht werpt op de motieven van de bestreden beslissing of zou kunnen werpen op voormelde beoordelingen in onderhavig arrest.

4.11. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.11. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de adjunct-commissaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

4.12. Artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet stelt dat indien een verzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, dit een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. Het vluchtrelaas werd niet geloofwaardig bevonden en er zijn voorts geen concrete individuele aanwijzingen dat verzoeker heden dreigt te worden vervolgd of gevisieerd in Afghanistan. Bijgevolg is verzoekers verwijzing naar voormeld wetsartikel niet dienstig.

4.13. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS uitvoerig werd gehoord. De Raad herhaalt dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud de mogelijkheid kreeg zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, hij kon nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hij heeft zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de adjunct-commissaris zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst en op alle dienstige stukken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

4.14. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, §1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig mei tweeduizend zesentwintig door:

N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER